

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

TAJEMSTVÍ SUDBY

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

TAJEMSTVÍ SUDBY

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

TAJEMSTVÍ SUDBY

Copyright © Jiří Dittrich, 2018

Illustration © Žaneta Kortusová, 2018

Cover © Lukáš Tuma, 2018

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-134-2 (print)

ISBN 978-80-7557-563-0 (ePub)

ISBN 978-80-7557-564-7 (mobi)

ISBN 978-80-7557-565-4 (pdf)

Kapitola 1

Neit Z pohledu nepřítel

Nikdy jsem neměl v plánu zabíjet, ale chtěl jsem žít svůj život tak, jak jsem ho chtěl žít já sám. Nechtěl jsem se skrývat před celým světem pod zemí. Proč taky? Přece nemůžu za to, že jsem se narodil s darem, stejně jako všichni v naší říši! Proto jsem se k němu přidal. Proto se k němu přidala skoro půlka našeho národa – k Zekovi. Chtěl jen to, co nám nikdo nemohl odepřít – a to naši volbu. Jenže pak se stalo něco, co mohlo zničit vše, v co jsme doufali.

Nebyl jsem vždy Zekovi poblíž, ale ten den, jsem byl ve správný čas na správném místě. Procházel jsem zrovna kolem jedné z jeskynních komnat, kde Zek často přebýval. Šel jsem spát tam, kam jsem chodil vždy, ale když jsem zaslechl jednoho ze Zekových nejoddanějších, musel jsem se zastavit. Zarazil jsem se za tenkou stěnou z pískovce a tiše naslouchal.

„Pane,“ oslovil Zeka muž jménem Roran.

„Co je?“ řekl Zek, aniž by se k němu otočil čelem.

„Podařilo se.“

Zek sebou prudce trhl a otočil se čelem k muži, který ve svých rukou držel kus černé kamenné desky. Zek se k němu přiřítíl jako vítr, jako by mu chtěl tu věc sebrat, ale ne. Ani se jí nedotkl, jen na ni zíral a spolu s mužem ji zkoumal pohledem.

„A?“ vydal ze sebe Zek a čekal na odpověď.

Muž položil desku na kamenný podstavec a odstoupil. „Nebude se vám to líbit.“

Zek škulbl hlavou, div, že si nezlomil vaz, a vytrhl muži z ruky něco velmi podobného pergamenu. Přiložil ho k desce, která nehybně ležela na kusu kamene, a četl. Nevěděl jsem, co mohlo být na pergamenu napsáno, ale Zekův pohled se zatemnil. Jeho výraz se najednou změnil ve vražedný, a s tím nejhlasitějším křikem, roztříštil desku na kusy...

Kapitola 2

Alex Pokračujeme

Vteřiny, minuty, hodiny, dny, týdny a měsíce. To byl čas, který jsme všichni kvůli Zekovi ztráceli. Čas, během něhož se vše měnilo, i samotné království. Už to nebyla ta říše klidu a pokoje, do jaké jsem přišel. Vše bylo naopak. Lidé, kteří nevěřili, že jsem dědicem, stáli po mém boku. Každý mi teď věřil a chtěl mi pomoci, bál se a staral se o mě. Vše se změnilo. Nowel sestoupil z trůnu a své místo přenechal mně. Ale i tak měl v řízení říše velkou roli. Abby na povrch promítla svou drsnější stránku, s ničím se nemazlila a už vůbec se nebála použít svou sílu kdykoli, kdy to bylo jen minimálně nutné. To se otisklo i v jejím vzhledu. Její roztomilá podkova ve vlasech zmizela a proměnila se v delší rovné vlasy končící u lopatek.

Co se týkalo Sama... jeho síla dosáhla vrcholu a jeho trénink velmi rychle směřoval k tomu, aby se mohl stát trenérem v táboru ohně. Ale nebyla to jen síla, která rostla, byl to i on sám. Vytáhl se, narostla mu ramena, a celkově se z šestnáctiletého kluka stal mladý muž.

Emma veškerý čas začala trávit s Maxem. Byli neustále spolu, nevěděli jsme, jestli v tom je něco víc, nebo jestli jsou to tak dobří přátelé. Neustále chodili za Nowelem, Radou a Irmou, kteří vymýšleli nové strategie a plány, kterými jsme se řídili. Vzhledově zůstali Emma s Maxem skoro stejní. Emmina hnědá hříva a krásná postava a Maxova široká ramena a krátký střih vlasů se nijak nezměnily.

Zkrátka mi vše utíkalo před očima a já si mohl být jistý, že všichni jsou natolik silní, že se můžou klidně pustit do boje.

Ale pak jsem tu byl já – král celé říše, jehož moci se nemohl nikdo postavit. Ovládal jsem dokonale celý pentagram elementů. Vodu, oheň, zemi, vzduch a to, co je všechny spojovalo – Navitas. Neustále jsem se sice učil ovládat její sílu, jejíž moc byla nevyčerpatelná. Každou chvíli jsem objevil nový způsob, jak ji použít a propojit s jednotlivými elementy, například se zemí. Když jsem aktivoval nervovou síť, kterou se mi již podařilo roztáhnout po celém městě, tedy přibližně tak na dvanáct kilometrů čtverečních, dokázal jsem po ní Navitas poslat a zaútočit přesně na to místo, kam jsem chtěl. Uměl jsem vytvořit oheň, který nepálil, ovládat vodu, aniž bych pohnul brvou. Dokázal jsem skoro vše, co jsem si představil. Už mi zbývalo jen jedno. Najít a zabít Zeka.

Na obrovské mapě celé naší země jsme pomalu škrtili prohledaná místa, kde by se Zek mohl skrývat; už jsme z mapy vyškrtali skoro pětinu pohoří. Prohledávali jsme jeskynní labyrinty a katakomby, ale nic. Jeho síla nebyla z neznámého důvodu vůbec cítit, jako by se celým pohořím šířilo nějaké nám neznámé silové pole. Občas jsme našli zbytky tábořišť, které Zek nebo jeho nohsledi museli rozbít, aby si odpočinuli. To byly jediné stopy, které po sobě zanechával.

Ale jeden den se nám poštěstilo.

Zrovna jsem se Samem vzal několik vojáků a vyrazil prozkoumávat další část jeskynních komplexů. Jako vždy nic, ani stopa, když na mém radaru něco vkročilo na zem. Ten impuls mi projel celým tělem. Hned jsem věděl, že to není Zek, že je to někdo jen s jedním elementem, ale i tak to bylo něco, co by nám mohlo pomoci Zeka najít.

„Děje se něco?“ zeptal se Sam, když zpozoroval, že jsem zastavil.

„Jo,“ odpověděl jsem, ale stále jsem s pohledem do prázdná skenoval síť v mé hlavě.

Všichni vojáci i Sam zbystřili...

„Vlevo!“ zakřičel jsem.

Všichni se vydali do levé jeskyně, která vedla kamsi do hloubky. Běžel jsem za nimi a snažil se zaostřit ten bod na radaru natolik, abych na něj mohl poslat útok, ale signál byl hrozně slabý.

Vyběhli jsme do jedné z rozlehlých jeskyň, když jsem ucítil něco na jejím konci – pohyb. Okamžitě jsem měl radar jasný a zřetelný. Osoba, která před námi utíkala, byl muž vážící mezi sedmdesáti a osmdesáti kily. Zastavil jsem se a nadechl, když se Sam zeptal: „Alexi?“

Jen jsem kývl: „Mám ho.“

V tu chvíli se jeskyní prohnala energetická vlna, která byla tvořena modrými blesky křečovitě se plazícími všude po stěnách. Netrvalo to dlouho a ozval se křik. Síla, kterou jsem vyslal, muže skolila, takže se nemohl několik minut hýbat. Dalo nám to čas se k němu dostat. Ležel v prachu v silných křečích a s pohledem plným strachu. Bez čekání, než se zbaví bolesti, jsem se vydal k němu. S každým mým krokem se jeho strach zvyšoval a i přes bolestivé křeče se snažil plazit co nejdál ode mě.

„Kam jdeš?“ zeptal jsem se hlasitě a mávl jsem rukou, abych ho pomocí síly větru přirazil ke skále.

Muž tlumeně sykl bolestí z nárazu a se zlověstným pohledem se na mě podíval.

„Kde je Zek?“ Jediná otázka, na kterou jsem chtěl znát odpověď.

Muž měl v očích sice velký strach, ale i tak neřekl ani hlásku.

„Neslyšel jsi? Kde je Zek?!“ zvýšil jsem hlas tak, že se rozlehl po celé jeskyni.

„Nevím,“ vykoktal ze sebe po krátkém tichu.

„Jsi přece jeho poskok, musíš vědět kde je,“ spustil Sam, který stál několik kroků za mnou připraven zaútočit, kdyby se náš protivník o něco pokusil.

Muž hlasitě polkl. „I kdybych to věděl, tak vám to neřeknu.“ Jeho hlas byl chraplavý, čímž mi jen dával najevo nejen svůj strach, ale bohužel i oddanost k Zekovi.

„Tak podívej,“ přistoupil jsem o krok blíž s pocitem, že se mi vaří krev. „Máš dvě možnosti – buď nám řekneš, kam má Zek namířeno, nebo kde se schovává, a já tě nezabiju. Nebo, no...“ pokýval jsem hlavou ve víře, že mu to dojde, ale on se jen usmál a zavrtěl hlavou.

„No dobře,“ pokrčil jsem rameny a ve své dlani zažehnul ten nejsilnější plamen. Spolu s dlaní jsem zažehl i některá místa kolem mě, abych muži nahnal strach, ale nic. Muž na mě zíral s naprosto prázdným pohledem.

„Poslední šance,“ upozornil jsem ho.

Jeho strach se stále zesiloval. Skelný pohled a třesoucí se končetiny mluvily za vše. Ale ani strach ze samotné smrti nebyl dostačující, aby svého pána zradil.

„Škoda,“ pronesl jsem a hodil jsem muži plamen z mé dlaně pod nohy.

Čím více oranžové plameny šplhaly po jeho botách a nohavicích, tím více křičel. Oheň sahal výš a výš, když jsem v jeho křiku zaslechl něco jako: „Dobře, dobře!“

Mávnutím ruky jsem oheň uhasil a naznačil mu, že poslouchám. Pustil jsem ho ze své moci větru, abych dokázal, že ho už neohrožuji, a odstoupil krok dozadu. Mužovo tělo se uvolnilo a dopadlo pod mé nohy. Tváří ležel v písku a snažil se vzepřít na loktech.

Než mi ale došlo, že pustit ho ze své moci úplně, byla chyba, stál na nohou a pomocí síly země vyrval kus skály a postavil ji mezi nás. Prach z nerostu na moment zamlžil celou jeskyni, ale hned jak jsem zaslechl, jak muž utíká, rozeběhl jsem se za ním. Viděl jsem, jak zahrnul do další chodby. Přivolal jsem jeden z energetických blesků. Nezasáhl jsem ho, ale v běhu jsem pokračoval. A pak jsem ho zase uviděl: stál nad vysokým srázem, který vznikl rozbořením jeskyně.

Je v šachu.

Zpomalil jsem a šel přímo k němu. Otočil se ke mně s neutrálním výrazem. V tom ale roztáhl ruce a pošetile se usmál! Než mi došlo, co chce udělat, volným pádem se zřítil ze srázu. Prudce jsem se rozeběhl, abych ho snad pomocí síly ještě zachytil, ale bylo pozdě.

Sam s ostatními se přiřítily, zrovna když jsem došel na kraj skály a pohlédl směrem dolů. Mrtvý ležel na hornině v kaluži krve již naprosto nehybně. Cítil jsem, jak se nad mé rameno naklonil Sam. „On... jen tak...“

„Skočil?“ doplnil jsem jeho větu. „Jo,“ odvrátil jsem pohled od mrtvolky ležící asi třicet metrů pod námi. „Vracíme se,“ zavělel jsem ke skupině vojáků, ti poslechli a následovali mě.

Když jsme se vymanili z hlubokých katakomb a konečně vyšli na denní světlo, byla už skoro tma. Z neuvěřitelné dálky k nám doléhal jen jeden zdroj světla – Srdce nad městem, které v tu chvíli vypadalo jako pouhá tečka pod skalnatým nebem. Prozatím jsem ve své blízkosti mohl vidět jen jediné: písek, který pod tlakem větru narážel do ostrých okrajů skal, umírající a suché rostliny a nory hlodavců vedoucí hluboko pod zem.

Celou naši skupinu jsem navedl na co nejplošší skálu, kterou jsem potom i s námi vyrval ze země, abychom se do města dostali co nejdříve. Letěli jsme už několik minut a já byl ztracený ve vlastních myšlenkách a úvahách, když ke mně přistoupil Sam.

„Proč myslíš, že skočil?“ zeptal se.

„Jak řekl, raději by zemřel, než by zradil Zeka,“ odpověděl jsem.

„No jo, ale proč? Co jim Zek nabízí?“

„Abych řekl pravdu, tak přemýšlím nad tím samým. Nedává to smysl, aby byl někdo tak oddaný někomu, kdo mu nemůže nic dát. Přeci už jim muselo dojít, že Zekův plán nevyjde.“

„Třeba stále doufají,“ dodal Sam.

„Ale v co? Že Zek usedne na trůn? Že spojí oba světy? Co když ani většina jeho poskoků neví, co má Zek vlastně v plánu?“

„A kdo jo?“ zeptal se trefně Sam.

Chvilí jsem jen tak koukal na přibližující se záři Srdce, ale pak ze mě konečně vypadlo: „Myslíš, že mu jde vůbec o město? Nebo mě chce zabít jen proto, aby mohl v klidu hledat vchod nahoru?“

„Těžko říct, vždyť... než jsi sem přišel, snažil se zmocnit města.“

„No jo, ale přitom říká, že chce vládnout světu nahoře. Tak proč by se tolik soustředil na naše lidi?“

„Hele Alexi, to jsou otázky, na které ti může odpovědět jenom on. Stejně jako ty jsi jediný, kdo zase může odpovědět na ty jeho.“

„Jako jaké otázky?“ Samův názor mě zaskočil.

„Přemýšlej, dojde ti to,“ odvětil a já začal přemýšlet.

„Nevím, nenapadá mě nic, co by mu bylo užitečné.“

„Ne? A co třeba kde je vchod do venkovního světa? Myslíš, že by ho nezajímalo to, jak se dostat co nerychleji nahoru?“

Pomalou jsem přikývl a zauvažoval jsem nad tím, co Sam řekl. „Jo, ale... Ten vchod by jednou našel i beze mě. To, co chci vědět já, se bez něj nedozvím.“

„A co tajemství Navitas?“ vypustil Sam z úst po téměř minutové odmlce.

„Jo,“ stáhl jsem rty, „ale to je tajemství, které neznám ani já. A ani nevím, jestli se ho někdy dozvím.“

Sam s mou myšlenkou souhlasil a už to dál nerozebíral, sklopil pohled a tiše sledoval přibližující se hranice města, u kterých jsme se snesli na zem, aby pár strážných mohlo zaujmout místo na noční hlídce. S ostatními jsem ale i tak pokračoval pěšky, aspoň než jsme se dostali do ves-

nice ohně, kde se ode mě oddělil i zbytek skupiny včetně Sama. A i když jsem měl po dlouhém dni chuť přivolat si na zbytek cesty nějaký kus horniny, překonal jsem to a donutil se jít do paláce po svých.

Nemyslel jsem na nic jiného než na příští den. Mapu, která visela v hlavní síni, jsem znal do posledního detailu a uvažoval jsem, kam vyrazit příště. Oddechl jsem si až u ohromného schodiště vytesaného ve skále, které mi vyrostlo zničehonic před očima.

Světlá hornina vystupovala ze tmy jako měsíc z oblohy a světlo ze Srdce města ji měnilo v lesknoucí se diamant. Pomalým krokem jsem s větrem v zádech vyšel jeden schod po druhém až k bráně, která mě díky silnému větru pustila na nádvoří. Na něm bylo umístěno několik strážných, kteří stáli u hradeb v pravidelných rozestupech. Pokynutím hlavy mě každý, kdo mě zahlédl, pozdravil a vrátil se pohledem do prázdnoty, kterou strážil.

Jak jsem tak přejížděl pohledem celé nádvoří, přešel jsem až k bráně paláce. Ta mě vpustila do hlavní síně, kde už také nebyl nikdo kromě stráží. Ani tam jsem se nezdržel a zamířil jsem k sobě nahoru. Do ložnice. Co nejopatrněji jsem otevřel dveře, aby vydaly co nejtišší zvuk, a konečně jsem vplul dovnitř.

Pohlédl jsem do své postele, kde mezi bílými polštáři prosvítala Abbyina tvář. Naklonil jsem hlavu k levému rameni a usmál se, protože Abby nikdy nebyla roztomilejší než při spánku. Přistoupil jsem blíže k posteli a jedním prstem jsem ji pohladil po tváři, kterou skrýval jeden pramen vlasů. Oddychl jsem si a pomalu se svlékl. Byl jsem vyčerpaný a unavený. Nebylo to ale fyzické, spíše psychické, poslední dobou jsem nevěděl, kde mi hlava stojí. Když to nebyl Zek, byl to problém v jedné z vesnic, když to nebyla vesnice, byl to nějaký problém v paláci... Ke všemu se poslední dobou mluvilo o tom, že by se obnovila zadní část paláce, která se

zbortila v době války. A to vše se neustále opakovalo. Jedno se předhánělo s druhým, ale já jsem si neustále na první místo dával jedno – najít Zeka. Těžce jsem padl do postele vedle Abby, která mě svou krásou přitáhla natolik, že jsem ji musel políbit na tvář. Poté jsem se jen usmál na spící drahokam svého života a ulehнул. Ale jak jsem položil hlavu na polštář, cítil jsem, že se Abbyin dech mění. Otočil jsem se tedy hlavou k ní a jen pozoroval, jestli přijde k sobě.

„Alexi?“ vyšlo z jejích úst, aniž by pořádně otevřela oči.

„Ano?“ odpověděl jsem tichým hlasem.

Abby konečně otevřela oči a podívala se na mě. „Kde jsi byl?“

„Promiň já... zdrželi jsme se i se Samem v jedné z jeskyň, ale něco jsme... nebo spíše někoho jsme našli.“

Abby stáhla obočí a zdvihla hlavu z polštáře. „Koho?“

„Muže, jednoho ze Zekových poskoků.“

„A prozradil vám něco?“ Abby to zaujalo a okamžitě se posadila.

„No...“ Zapřemýšlel jsem. „Vlastně ne. Zabil se.“

„Jak to myslíš, že se zabil?“ Shrnula čelo.

„Zkrátka tak, že když nám měl odpovědět na naše otázky, skočil ze srázu.“ Narovnal jsem se a sedl si naproti Abby.

„Proč to udělal?“

„Buď byl Zekovi natolik oddaný, nebo se prostě bál.“

„Tebe?“ Sklopila bradu a podívala se na mě pochybovačně.

„Ne, myslím, že spíš Zeka. Podle mě jim vyhrožuje. Nebo už fakt nevím.“

„I to je možné, je to... vrah a blázen.“

Nereagoval jsem a jen tiše přikyvoval, protože to, co mi říkala, jsem věděl a žádné jiné argumenty nebylo nutné do dávat.

„Ale i tak, Alexi. Nemůžeš kvůli němu zahodit život. Poslední měsíc se nevidáme jindy než v noci. A co tvůj lid? Nemůžou být bez krále.“

„Já vím, Abby, mrzí mě to, ale... já ho musím najít, chápeš?“

„Ale ne za každou cenu,“ dodala a rukou mi sjela po bradě až na hrud.

„Já vím. Ale je to cíl, kterého musím dosáhnout.“

Abby kývla a hlasitě vzdychla. „Ale nechci tu být bez tebe,“ řekla, než jsem ji zajel dlaní do vlasů.

„Nebudeš... a nejsi,“ usmál jsem se a co nejintenzivněji jsem ji políbil.

Přitiskl jsem si ji co nejbližší k sobě, a než jsem se nadál, vzplanuli jsme vášní, která poslední dobou neznala hranice. Každopádně okolnosti, kvůli kterým jsme se vídali jen v noci, nám nedávaly na výběr. Mohl jsem ji mít pro sebe vždy aspoň těch pár chvil, které pro mě byly to nejlepší, co jsem kdy zažil. Nešlo jen o to jedno, ale i o to, že ona byla ta poslední, koho jsem viděl, než jsem usnul, a že byla ta první, koho jsem ráno uviděl. I taková přítomnost pro mě byla štěstím a to mi stačilo, abych ji miloval.

Kapitola 3

Všechno nejlepší, Alexi

Abby jsem políbil hned po probuzení, oblékl jsem se, umyl, najedl a zamířil do knihovny, kde na mě čekala Emma s Maxem a Irmou.

„Kam dnes?“ zeptal jsem se hned, jak jsem vešel.

Emma s Irmou totiž měly zjistit, kde nemá cenu Zeka hledat. Max jim pomáhal pomocí své síly, která mu prozradila, v jakých částech hor je nedýchatelný vzduch... a naopak, kde by Zek mohl přežívat nejlépe. Protože byli na své schopnosti napojeni neustále, na rozdíl ode mě, měli větší šanci na to přijít.

Pokračoval jsem v rychlém tempu, dokud jsem nedošel až k nim a nezdvihl obočí jako připomínku mé otázky. Všichni tři se na mě ale podívali s výrazem, jako bych něco provedl.

„Víš, Alexi,“ nakousla Emma, která si ladně sčíslna vlnu ve vlasech z obličej, „dnes se trochu pozměnil plán.“

„Prosím?“ podivil jsem se. „Jak to myslíš, že se pozměnil plán?“

„Pozměnil se tím, že se dnes do pohoří nevydáš,“ ozvalo se za mnou.

Nadechl jsem se a pomalu jsem se otočil. Nowel prošel dveřmi s hrdostí, kterou vyzářoval jen on. I přesto, že králem nebyl už šest měsíců, uměl přijít s autoritou, kterou jsem u něj obdivoval.

„Proč?“ vypravil jsem ze sebe a sledoval, jak do dveří za Nowelem vstupuje Abby, jejíž výraz byl podobný těm, jaké měli ostatní; jako by mě měli za něco odsoudit!

V místnosti nastala až děsivá odmlka, během které jsem si vyměnil oční kontakt s každým, kdo stál v mé blízkosti. Ale když téměř po minutě nikdo stále na mou otázku neodpověděl, hlasitě jsem vzdychl a řekl: „Tak jo. Co se děje?“

Naposledy se takhle všichni tvářili, když jsem navrhl, že bychom si měli v pohoří udělat na pár dní tábořiště, abychom se každý den nemuseli vracet do města.

„No?!“

„Alexi?“ hlesla Abby do ozvěny mého hlasu nesoucí se místností.

„Ano?“ Zdvihl jsem obočí.

„Víš, co je dneska za den?“

Nevěděl jsem, co je za den. Byl jsem rád, že jsem věděl, co je za měsíc.

„Ne, měl bych?“ zarazil jsem se, protože mě ani ve snu nenapadlo, že by mohlo jít o to, co se mi chystali říct.

„Máš narozeniny.“ Abby se zamračila a přistoupila blíž. Najednou jsem po dlouhé době začal zase počítat čas, který utekl za tu dobu, co jsem potkal Nowela. *Listopad, prosinec, leden, únor, březen, duben, květen, červen. Ano, je červen.* Ale i když jsem věděl, co je za měsíc, vůbec mě nenapadlo, že by mohl být den mých narozenin.

„Čtrnáctého června,“ zašeptal jsem si sám pro sebe.

„Ano,“ odvětil mi Nowel.

„No,“ protáhl jsem, „ale stále nevidím důvod, proč bychom dnes nemohli vyrazit do pohoří. Jsou to přece moje narozeniny, takže si můžu dělat, co chci.“ Neustále jsem stavěl Zeka na první místo.

„Ano. Jsou to tvé narozeniny,“ přitakal Nowel, „ale máme takový plán, který by ti – podle nás – mohl udělat radost.“

„Jaký plán?“ Přimhouřil jsem oči a cítil, jak mi přes tvář, aniž bych věděl proč, přeběhl náznak úsměvu.

„Přemýšleli jsme o tom už nějakou dobu,“ řekl váhavě Nowel, „a i přes to, že s tím možná budeš nesouhlasit, si

jsem jistý, že by ti to udělalo radost. A co je asi hlavní, bylo by to pro tebe dobré.“

Aniž bych věděl, o co jde, nemohl jsem si nevšimnout, jak Nowel oddaluje odpověď.

„S čím budu možná nesouhlasit, Nowele?“ Začínal jsem se bát.

Opět neodpověděl, místo toho zdvihl ruce tak, že ukázal prázdné dlaně, jako by uklidňoval divoké zvíře, a řekl: „O všechno bychom se za tvé nepřítomnosti postarali, neboj se, jen...“

„Za mé nepřítomnosti? Jak to myslíš?“ skočil jsem mu do řeči.

„Vím, že se ti po nich stýská, vím, že bys chtěl všechny zase vidět, a vím, že by sis chtěl na chvíli odpočinout a třeba se i pobavit.“

„O čem to k čertu mluvíš?“ zeptal jsem se, i když odpověď mi byla už předem jasná. Jen se mi tomu nechtělo věřit, jelikož jsem si říkal, že Nowel přece nemůže být tak bláhový.

„Mluvím o tom...“, začal Nowel, ale Abby ho přerušila.

„Alexi,“ oslovila mě ostře a zírala na mě, jako bych měl v prsou vražený nůž, „chceme, abys jel domů.“

Bylo to přesně to, co jsem předpokládal, ale až když to Abby vyslovila nahlas, to na mě začalo působit. Přeběhl mi mráz po zádech, následovalo nesnesitelné horko a znovu mráz. Najednou jsem byl přibitý k podlaze, téměř jsem nemohl dýchat a prázdným pohledem směřujícím kamsi před sebe jsem hypnotizoval místnost.

Po pár okamžicích se mi do uší nahrnul hukot mého srdce, jehož ozvěny mě donutily přemýšlet a protřídit si jednotlivé myšlenky. *Mohl bych se jet podívat domů, mohl bych konečně zase vidět mámu, tátu, Tylera, Alici, Michaela a Jessie, mohli bychom jít do Silveru nebo si zahrát basketball, byla by to bomba! Ale nemůžu odtud přeci odjet.*

Co kdyby Zek zaútočil? Co kdyby se něco stalo? Ale šance jet domů! Ale Zek! Ale šance jet domů! Ale Zek! Ale! Ale! Ale!

V hlavě mi doslova hučelo. Nakonec jsem však musel z úst vypustit jen jedno: „Nemůžu.“

„Proč bys nemohl?“ rozhodila Abby ruce.

„Proč? To myslíte vážně? Jestli odjedu a Zek zaútočí, tak během takovéhle chvíličky,“ luskl jsem prsty, „je po celém království.“

„Zeka od vaší bitvy nikdo ani nezahlédl,“ řekla Irma, „proč myslíš, že by po takové době z ničeho nic zaútočil?“

„Třeba proto, že čeká na příležitost, napadlo vás to? Přesně na tuhle příležitost. Jakmile by se k němu doneslo, že jsem pryč, neváhal by.“

„Ale s tímhle vším jsme počítali,“ odsekl Nowel. „Nikomukomu by se tahle informace neřekla. Jen pár zasvěceným.“

„Ale s tímhle se nedá nikdy počítat. Nevíš, kdy k nám může vyslat nějakého špeha. Bůh ví, jestli právě teď jeden nestojí za dveřmi.“

Náhle se místností prohnal závan větru, který rozrazil obě křídla u vstupních dveří. Nowel se pootočil, nahlédl do chodby a řekl: „Vidíš tam někoho?“

„Moc vtipné,“ odfrkl jsem si.

„Myslím, že jsi zbytečně paranoidní,“ podotkla Irma.

„Nejsem paranoidní, ale...“

Celá ta situace pro mě byla těžká, jelikož jsem chtěl domů tak moc, že si to nikdo z nich nedokázal ani představit. Ale nemohl jsem – vyměnil bych své štěstí za životy svých blízkých.

„Alexi,“ oslovil mě Nowel, „Irma má pravdu. Zaměřil ses na Zeka tak, že ho teď vidíš za každým rohem.“

„Ale byl jsi to přece právě ty, kdo mi před korunovací kladl na srdce, že dokud se Zeka nezbavíme, bylo by příliš nebezpečné odjet zpět domů.“

„Ano, vzpomínám si na to. Ale od té doby jsme získali mnoho dalších informací. Zek se tě teď straní, neriskoval by souboj na tvé vlastní půdě, obzvláště když si bude myslet, že přebýváš ve městě. Koneckonců, dennodenně necháváš město bez ochrany. Nikdy tě nenapadlo, že kdyby Zek čekal, až údolí opustíš a vydáš se k pohoří, mohl by zaútočit stejně tak, jako když budeš pryč?“

„Sám dobře víš, že to není to samé. Z pohoří či plání se můžu vrátit během chvíle. Za to když budu několik tisíc kilometrů od Himálají, půjde to dost těžko.“

„Fajn, tak na tohle zapomeň. Zkrátka jsem chtěl říct, že pokud si Zek bude myslet, že jsi stále ve městě, bude mít strach zaútočit.“

„A myslíš, že mu nebude divné, když mě najednou nikdo nebude moci vycítit?“

„Ty ho přece už taky necítíš.“

„No právě. Proč?! Co když přišel na nějaký způsob, jak se maskovat a zároveň mě sledovat?“

„To je velmi nepravděpodobné,“ podotkla Irma.

„To je jedno,“ mávl jsem rukou, „prostě je to hrozně velké riziko, které se mi nechce podstupovat.“

„Ale vždyť by to bylo jen na dva, tři dny. Abys řekl rodičům, že jsi v pořádku, kontaktoval jsi své kamarády a na chvíli si odpočinul. Tři dny.“

„Ale kde máš jistotu, že se nikomu z vás nic nestane?“

„Upozorňuji tě, že kdybychom měli jen sebemenší podezření, že se něco chystá, jakýmkoli způsobem tě kontaktujeme. Ve vaší technologii se už vyznám, v horách je několik vesnic, kde mám známé a odkud tě můžu kontaktovat. Vlastně to byli oni, kdo nám pomohl zorganizovat tvůj dnešní odjezd.“

Nowelův plán byl sice promyšlený, ale stále s několika skulinami. Zhluboka jsem se tedy nedechl a vše si zopakoval. *Moc, moc, moc toužím po tom, abych se vrátil domů. Vě-*

řím Nowelovi, ale co když se něco zvrtně, on mě nestihne ani kontaktovat a já se nebudu mít kam vrátit?

„Alexi, vnímáš?“ Najednou mi do mého světa plného pochyb vnikl cizí hlas.

Pokýval jsem hlavou a uvědomil si, že mě Abby drží za ruku a kouká mi přímo do očí z několikacentimetrové vzdálenosti.

„Alexi... ty musíš jet.“

Hlasitě jsem polkl. Ještě jednou jsem se rozhlédl po místnosti, kde na mé kladné vyjádření čekalo pět lidí, a jen jsem tiše zašeptal: „To přeci nejde.“

„Proč by to nešlo?“ zeptala se Emma.

„Poslyšte. I kdybych chtěl jet, dokážete si představit tu situaci?“

„Prosím?“ Nowelův výraz se změnil, bohužel ne kladně.

„Nowele, podívej, přijedu tam po více jak půl roce a co řeknu? Že za dva dny zase odjedu? To nemůžu rodičům udělat. Věří, že jsem tady v pohodě, a kdybych jim vylíčil vše, co se stalo a co se má stát... už by mě jen tak zpátky nepustili.“

„Tvým rodičům jsem tenkrát vysvětlil vše a oni moc dobře věděli, co se může stát. Ale jsi dospělý. Věděli, že i kdyby ti zakázali jet, a ty bys chtěl, že se rozhodneš podle sebe.“

„Já vím, ale...“ Zajel jsem si rukou do vlasů.

Otočil jsem se ke všem zády a pochodoval po místnosti, dokud se mi aspoň jedna z informací neuloží tak, abych ji mohl odstrčit.

„Ale co řekneme lidem? Myslím, že si všimnou, že jejich král zmizel.“

„Nevšimnou. Necháme kolovat zprávu, že jste s několika členy oddílu rozbili tábor v horách a že tam budete několik dní pátrat. Bude to přesvědčivé, jelikož mnoho lidí ví, že jsi to chtěl už dřív udělat. A hlavně... tě stejně moc lidí nevidá, jsi stále pryč.“

„A co Rada?“ Neustále jsem pochodoval z místa na místo.

„O tomhle nápadu z celé Rady vědí jen Sophie a Cedrik, jelikož jsou v Radě nejdéle a já věřím jejich úsudku. Oba souhlasili. A dál to šířit nebudou.“

„A co má funkce? Kdo tu bude místo mě?“

„Já s Irmou,“ odvětil Nowel. „Zvládal jsem to padesát let, tak to těch pár dní budu zvládat znovu.“

Opět jsem nasál co největší množství kyslíku do plic.

„Dobře,“ vydralo se ze mě. „Pojeďu. Ale, chci, aby jel někdo se mnou.“

„Může s tebou jet kdokoli, pokud bude chtít,“ odvětil Nowel s úsměvem.

Moje volba byla jasná ještě dřív, než se Nowel zeptal, ale když na Abby spočinul můj pohled, zarazila se.

„Já?“ Ukázala prstem na sebe a rozhlédla se kolem.

Podle jejího překvapení s tím nepočítala, což mě docela rozhodilo, jelikož jsem jí už několikrát říkal, že hned jak bude příležitost, ukážu jí svůj svět.

„Ty... nechceš?“ hlesl jsem a pozoroval, jak jsou všichni v místnosti napnutí.

„Alexi, já...“ Větu nestihla dokončit, jelikož jsem ji popadl za ruku a řekl: „Vím, jak to tady miluješ a jak miluješ svou rodinu, ale tohle může být příležitost poznat něco nového. Něco *mého*. Já tvůj svět už poznal. Teď chci, abys ty poznala ten můj.“

„Já...“

Něco v ní vzdorovalo, ale já se nechtěl vzdát. Toužil jsem, aby jela se mnou, chtěl jsem jí ukázat možnosti, které tady nikdy mít nebude.

„Abby,“ vzdychl jsem, „prosím.“

Sledoval jsem, jak mě její oči sledují, ale zřejmě nevidí. Měla prázdný výraz, jako by její duše utekla někam daleko. Ale poté se vrátila zpátky a její oči opět nabraly život.

„Chci po tobě, abys opustil svou vlastní říši, i když to může být neuvěřitelné riziko – aspoň z tvého pohledu. Bylo by zřejmě sobecké teď tvůj návrh odmítnout.“

„Takže je to ano?“ rozzářil jsem se.

„Ano,“ přitakala Abby.

Okamžitě jsem ji popadl do náruče, se smíchem s ní zatočil a krátce ji políbil. Pak jsem se ohlédl k Emmě a Maxovi.

„Emmo, Maxi, co vy dva? Nechcete si udělat krátký výlet?“

„Moc dobře víš,“ řekla Emma, „že bych se tam s tebou vydala nejraději hned, ale mám tu pár povinností, které teď nemůžu nechat být ani je posunout.“

„A já,“ dodal Max, „jsem si ve světě nahoře užil své. Neříkám, že bych se tam nechtěl podívat. Určitě se mnohé změnilo. Ale abych řekl pravdu, není na to vhodná doba.“

Podle mého na obou jejich důvodech něco bylo, ale i tak jsem zastával svůj názor, že se mezi nimi něco děje.

„Takže my dva?“ otočil jsem se zpět k Abby.

„Asi ano,“ přikývla a ohlédla se na Nowela. „Jak jsme na tom časově?“

„Lépe, než jsem očekával. Nebojte, máte čas se sbalit.“

„Moment,“ vmísil jsem se do jejich rozhovoru. „My máme odjet ještě dnes?“

„Samozřejmě,“ přitakal Nowel, „chci, aby ses domů dostal, než skončí tvůj narozeninový den.“

„A kolik tedy máme času? Jelikož jsem si jistý, že s nějakým časovým posunem a celou cestou...“

„Pokud do tří hodin opustíte město, stihnete to k tobě domů včas...“

„To není zas tolik času. Budeme to mít jen taktak.“

„A právě proto by bylo nejlepší, kdybyste si okamžitě začali balit na cestu.“

Než jsem stačil přikývnout, do knihovny vešel Sam: „Ahoj, Alexi, vyrazíme?“

Všichni jsme ztuhli a navzájem si vyměnili nejisté pohledy. A jelikož nikdo z nás nic neřekl, Sam se také zarazil.

„Tak jo, ty vaše obličej se mi vůbec nelíbí, co se děje?“ zeptal se, zatímco pomalu kráčel kupředu, jako by se bál, aby nešlápl do nastražené pasti.

Aniž bych mu odpověděl, otočil jsem se zpět k ostatním. „Vy jste mu to... on o tom nic neví?“ zeptal jsem se.

„O čem?“ vypravil ze sebe Sam, kterého v ten moment každý ignoroval.

„Vlastně ne,“ odpověděl mi váhavě Max, „poslední dobou jste jako dvojčata. Věděli jsme, že pokud by se to dozvěděl, okamžitě by ti to řekl. A to by nám moc nepomohlo, plánovali jsme to v tajnosti už docela dlouho, abychom měli všechno připravené.“

„O čem to tady mluvíte?“ domáhal se Sam odpovědi.

„Tady přátelé mi totiž nachystali narozeninové překvapení.“

„Že máš narozeniny vím. Ale jaké překvapení?“

„No... jedu na pár dní domů.“

„Prosím?“ Sam vypadal asi stejně zděšeně, jako jsem musel vypadat já, když mi tuto informaci sdělili.

„Jen na dva, tři dny, abych ujistil rodiče, že jsem v pořádku.“

„Ale jsi král, nemůžeš přeci jen tak zmizet.“

„Já a Irma se o všechno postaráme,“ uklidňoval ho Nowel.

„Ale co Zek? Vždyť může kdykoli zaútočit,“ oponoval Sam.

„Vidíte?“ zasmál se Max. „Jako dvojčata.“

„Měl jsem stejný názor jako ty. Tedy aspoň ještě před několika minutami. Ale je pravda, že mají opravdu dobrý plán. Nikdo o mé nepřítomnosti nebude vědět.“

„Ale...“ vydechl Sam. „Kdy odjíždíš?“

„Právě si chceme jít s Abby sbalit věci. Potom hned vyrazíme.“

Sam se zarazil, než vykotal: „T-ty jedeš taky?“ Pohlédl na Abby.

„Jo. Nejsem si tedy jistá, zda dělám dobře. Ale to já jsem ho do toho zatáhla. A jak řekl Alex, aspoň poznám něco z jeho světa.“

Reagoval jsem na to jen krátkým úsměvem.

„Ale pokud opravdu rychle nevyrazíte, nestihnete to,“ upozornil Nowel, jehož tvrzení až neslušně zazdilo rozhovor se Samem.

„Jo, máš pravdu,“ souhlasil jsem a ohlédl se k ostatním. „Přijdu se ještě rozloučit, jen si sbalím.“

Ale pak mě napadla myšlenka, kterou jsem si nebyl moc jistý, ale nakonec jsem ji vyslovil. „Same?“

„Jo?“ Odvrátil hlavu od knihy, kterou si vzal právě do ruky.

„Ty... co kdybys jel taky?“

Samovi najednou přeběhl úsměv po tváři a celou místnost zaplnila svěží atmosféra. „Myslíš to vážně?“ Jeho sněhově bílé zuby rozzářily chodbu. „Mohl bych?“ zeptal se Nowela.

„Slyšel jsi krále,“ usmál se Nowel a pokynul rukou k chodbě.

Sam nás s Abby doběhl a ptal se dál. „Kolik si toho mám vzít na sebe?“

„Jen něco málo na pár dnů,“ odpověděl jsem.

„Jo!“ Přiskočil ke mně a jednou rukou mi strhl hlavu k sobě do podpaží a druhou mi udělal oříška na hlavě. „Dík, moc!“ vykřikl, když mě pustil. „A mám pak přijít sem?“ zajímal se.

Než jsem však stačil odpovědět, Abby mě předstihla. „Ne, vyzvedneme tě na konci hlavní cesty vaší vesnice.“

„Dobře, budu čekat. Jo!“ Sevřel ruce v pěst a odběhl pryč chodbou před námi.

„Alexi,“ oslovil mě Nowel, než jsem stačil udělat třebaš krok.

Otočil jsem se a uviděl, jak Nowel vychází z místnosti a blíží se k nám. „Jsi si tím jistý?“ Zřejmě měl obavy, co se týkalo Sama.

„Jo jsem. Sam mi je poslední dobou oddaný víc, než bych si mohl přát. Nebýt jeho, tak neděláme takové pokroky.“

„Dobrá, tak už vás nebudu zdržovat, každá minuta je dneska drahá. Běžte.“

S Abby jsme ruku v ruce prošli chodbami až do síně se třemi schodišti, kde jsme se museli rozpojit, aby mohla tu novinu ohlásit rodičům a také se připravit na cestu.

Bylo to jako sen. Za tu dobu, co jsem převzal odpovědnost za všechno v království, jsem se tak nějak smířil s tím, že domů se vrátím, až bude definitivně po Zekovi. A pak se tu zničehonic objeví tahle nabídka, kterou jsem přijal jak s největší radostí, tak s největší obavou. Ale už to nebyla obava jen o říši, musel jsem počítat s tím, že Sam a Abby jedou se mnou, a s tím, že venkovní svět neznají. Počítal jsem s tím, že je budu muset na všechno ve světě připravit.auta, telefony, továrny, dálnice, to vše byl pokrok, který neznali, a já od té doby, co jsem vešel do své ložnice, nepřemýšlel o ničem jiném, než jak jim to co nejjednodušeji vysvětlit.

Jak jsem si to vše tak převracel v hlavě, začal jsem hledat tašku, s kterou jsem přijel, a oblečení, které do ní dám. Začal jsem pomalu chodit po celé místnosti a sbírat oblečení a potřebné věci. Do skříně jsem koukal asi pět minut, než jsem si uvědomil, že si můžu vzít džíny a značkové boty, které jsem v království nenosil.

V koupelně jsem sebral skoro všechno, co bylo opravdu mého. Celá brašna byla plná už z více jak poloviny, když mi došlo, že bych někde měl mít svůj telefon. Zvedl jsem hla-

vu a rozhlédl se po místnosti. Ležel přesně tam, kam jsem ho naposledy položil. Na policiče u postele. Jeho displej byl tmavý a baterie vybitá. Usmál jsem se na vlastní odraz, který se v telefonu zablýskl, a spokojeně jsem ho hodil do tašky k ostatním věcem. Tím jsem byl prakticky připraven na cestu. Vyšel jsem z ložnice a chtěl zamířit zpět do knihovny, mí přátelé mě však předběhli, jelikož než jsem sešel schodiště, Irma, Max, Emma a Nowel už stáli pod ním.

„Pozdravuj tam nahoře,“ řekl Max a podal mi ruku.

„Budu,“ odvětil jsem a obrátil jsem se k Emmě, která mi užuž skákala kolem krku.

Opětoval jsem její silné objetí, které krátce na to vystřídalo to Irmino. Stejně jako Emma se na mě vrhla a pevně stiskla.

„Ale no tak,“ zasmál jsem se, „za tři dny jsem zpátky.“

„Já vím,“ odvětila Irma, když mě pustila, „ale je zvláštní tě vidět odcházet, i když jen na chvíli.“

„Kolikrát jsme se neviděli třeba šest dní za sebou a to jsem byl tady,“ podotknul jsem.

„Ano, ale právě proto, že jsi tu byl, to bylo něco jiného. Cítila jsem stále tvou přítomnost. A teď když zmizí... bude to jiné.“

Nejdříve mi hlavou problesklo, že jestli Irma dokáže mou nepřítomnost vycítit, dokázal by to i Zek, ale už jsem neměl sílu se hádat, tudíž jsem přikývl, usmál jsem se, se všemi se rozloučil a s Nowelem se vydal do vesnice vody pro Abby. Nikdo jiný nás nedoprovázel, abychom nevzbudili podezření, že se děje něco mimořádného.

Během cesty do vesnice se ale na povrch prodralo téma, které mi ze začátku přišlo velmi absurdní, ale jak jsem nad ním přemýšlel, začínalo mi čím dál tím více ležet v žaludku.

„Co jim mám říct? Jen ahoj? A vůbec, to mám jen tak vrazit do domu? Nebude to po více jak půl roku neslušné?“

„Popravdě bych asi sám nevěděl. Každopádně jim co nejdříve musíš oznámit, že jsi přijel jen na pár dnů, aby si nemysleli, že ses vrátil definitivně. A co se týče toho domu, nevím, proč bys nemohl jít dál. Je to stále tvůj dům, jako jím byl i před tím, než jsi odjel.“

„V tom máš asi pravdu,“ přikývl jsem, „ale i tak jsem z celé té situace hrozně nervózní. Něco jiného je, když je člověk na výletě, ale takhle... zajímalo by mě, co se třeba právě teď honí mým rodičům hlavou. Myslíš, že na mě myslí? Co asi dělám? Jaké to tu je? Jak vypadají ulice, kterými chodím?“

„Jsem si jistý, že na tebe myslí každým dnem,“ řekl Nowel.

V první chvíli mě to zamrzelo, jelikož já na své rodiče v poslední době díky starostem téměř nemyslel. Ale na druhou stranu jsem si říkal, že i oni se po pár měsících mého odchodu určitě naučili žít beze mě. Nebo ne?

„Alexi, nemá smysl nad tím hloubat. Vždyť za pár hodin dostaneš skutečnou odpověď. Budeš stát na prahu vlastního domu a čekat, co přijde za několik sekund.“

„Asi máš pravdu, ale i tak by mě...“

„Ne,“ přerušil mě Nowel a zdvihl ukazováček, „nezačínej.“

Poslechl jsem ho. Ale to neznamenal, že jsem o tom nepřemýšlel až do doby, kdy se v jedné z ulic vesnice vody nevyhoupl Abbyin dům, před kterým stála Abby, Reed, Eva i malá Charile. Bohužel čím více jsme se k domu přibližovali, tím lépe bylo možné z tváří Evy a Reeda vyčíst, že nejsou nadšení.

„Nowele, pustí ji, že jo?“ procedil jsem nenápadně mezi zuby.

„Neboj,“ řekl Nowel a lehkým krokem došel k Reedovi, který nečekal ani na pozdrav.

„Nowele, tím, co chcete udělat, si nejsem vůbec jistý. A teď nemluvím jen o své dceři, ale také o Alexovi. Je moudré, aby náš král v takové situaci opustil říši?“

„Psst,“ odsekl Nowel, „nikdo se to nesmí dozvědět. A ano, myslím si, že je to moudré. Alex potřebuje na pár dní vypnout, načerpat sílu, pročistit si hlavu. A také dát svým rodičům vědět, že je v pořádku.“

„Ale co když nebudeme v pořádku my? Jestli se to Zek dozví...“

„Nedozví, pokud to nechceš jít vykřičet do vesnice.“ Nowel vytřeštil oči, aby Reeda upozornil na jeho hlasitost.

„Dobrá, ale co s tím má společného Abby?“ vmísila se mezi muže Eva.

„Alex má Abby rád a požádal ji, jestli pojede s ním. Evo, neboj. Sama víš, že vedle Alexe bude v bezpečí. A navíc jede i Sam.“

„Ale ani Abby ani Sam ten svět nahoře neznají. Jestli se o jejich schopnostech někdo dozví, bude to katastrofa.“

„Evo, Reede, oba se uklidněte. Alex by přece nikdy nedopustil, aby se někomu něco stalo.“

Nowel se upřeně podíval Reedovi do očí a čekal.

„Slibuješ?“ zeptal se oslovený po tiché odmlce.

„Ano,“ řekl Nowel ostře a otočil se na Abby, která se jen mlčky během rozhovoru odtáhla od Evy a chytila mě za ruku.

Než ze sebe Reed vypravil další větu, všiml jsem si, že za keřem je položený sbalený látkový ruksak, což mě trochu uklidnilo.

„Věřím ti, Nowele. Tudíž... dobrá,“ hlesl nakonec.

Na mé tváři se v mžiku objevil úsměv, během kterého se ode mě Abby odtrhla a skočila svému tátovi kolem krku.

„Děkuju, tati,“ zašeptala mu do ucha v hebrejštině a sotva ho pustila, hrnula se k Evě. „Nebojte, budu v pořádku.“

Na Evě bylo vidět, že by ji nejraději ze svého náručí nepustila.

„Dohlédnu na to,“ ujistil jsem je a opět nabídl Abby ruku, ke které se hned na to přitáhla.

„Vím, že ano, jen... však víš,“ usmála se, „jsem máma.“

Reed se poté sehnul k zemi a sáhl za keř pro Abbyinu tašku a s nerozvážností ji jí podal. Abby ji pevně uchopila a hodila si ji přes rameno.

„Nebojte se,“ ujistil je znovu Nowel a udělal první krok od jejich domu. „Všechno bude v pořádku, ale teď už opravdu musíme jít.“

Po této větě se s námi definitivě rozloučili, což nám umožnilo se konečně vydat ulicí, na jejímž konci se Abby ještě naposledy otočila, aby svému tátovi i mámě mohla zamávat.

Poté jsme sešli na jinou cestu, jež se po několika desítkách minut začala otírat o jeden z krajů vesnice ohně, kde jsme nabrali i posledního člena naší výpravy, a konečně mohli vyrazit z města.

Kapitola 4

První kroky na cestě domů

„Ty už si jím prošel, že jo? Víš kde je,“ byla Samova první slova, když nám celé město i s palácem zmizely za zády, a já se nad myšlenkou, jak moc je Sam tím vchodem posedlý, musel zasmát.

„Ano, vím. A jelikož půjdeš skrze něj, budeš to brzy vědět taky.“ Podíval jsem se se zvednutým obočím na Abby, která se s lehkým smíchem opřela o mou paži položenou kolem jejích ramen.

„Proč jsi tím vůbec tak fascinovaný?“ zeptala se ho.

„Tebe to snad nezajímá?“ odvětil jí Sam s vykulenýma očima.

„Jo, ale... za moment se to dozvíme. Tak nevím, proč kolem toho děláš takový povyk.“

„Jsem jen zvědavý.“ Sam pokrčil rameny a přiskočil k mé levé ruce.

„Myslím, že až budete tam nahoře, budete oba fascinováni až moc,“ zamumlal jsem si pro sebe, protože jsem si v žádném případě nedokázal představit jejich reakci, až uvidí první dopravní prostředek. I když možná trochu ano. Tušil jsem, že Sam bude vyvádět a jeho komentáře nebudou znát hranic, a Abby? Bude asi také překvapená, ale na rozdíl od Sama jsem si myslel, že vše bude obdivovat tiše a bude zkoumat každý detail toho, co jí zaujme.

„Jak to myslíš?“ zajímalo Sama.

„No... uvidíte,“ odpověděl jsem s pohledem k Nowelovi, kterého zřejmě napadlo to samé co mě. Ve chvíli, kdy si Sam a Abby našich pohledů všimli, zvláště se na sebe podívali.

„Co je?“ zeptala se znepokojeně Abby.

„Nic, nic... jen... no uvidíte.“ Poslední slovo jsem utopil v tichém smíchu a svůj pohled jsem odvrátil k cestě, kterou jsme se ubírali.

Zbytky vysoké a masivní zdi ohraničující město nám zanedlouho zmizely za zády stejně jako všechno ostatní a kolem nás se začal rozrůstat Ingentinský les, jímž jsme museli projít, abychom se dostali ke vchodu nahoru. Po celou dobu, co jsme jím procházeli, jsem musel vzpomínat na to, jak jsem jím šel tenkrát s Nowelem, a na to, jak jsem byl tenkrát zmatený a nemohl uvěřit vlastním očím.

Příjemné vzpomínky mě hřály celou cestu, až na místo, kde stromy začínaly být neobvykle silné. Tak silné, že bych je neobjal ani vlastními pažemi.

„Tady jsem nikdy nebyl, vypadá to tu celkem strašidelně,“ podotkl Sam, zatímco sledoval, jak se za jedním ze stromů schovává sněhově bílá liška.

„Je pravda, že představa, že se tu Zek o válce ukrýval, mi taky nedělá dvakrát dobře,“ řekla Abby. „Ale jinak je to tu opravdu nádherné, takové klidné oproti ostatním lesům, řekla bych.“

„To máš asi pravdu,“ odvětil Nowel a zrychlil krok.

Během několika mála minut jsem mezi tlustými kmeny stromů zahlédl první z obřích balvanů, které byly rozestry kolem schodů stoupající k jeskyni. Abby se Samem se nervózně začali rozhlížet, jelikož i oni už zřejmě tušili, že se blížíme k cíli.

„Tudy,“ prohlásil Nowel a vešel přímo doprostřed balvanů tvarujícího obrazce, v němž se ukrývala světlá skála s vytesanými schody směřujícími vzhůru. Stejně jako před několika měsíci po ní stékaly pramínky vody.

„To je ono?“ zašeptal vzrušeně Sam.

Pomalů jsem se na něj ohlédl a s úsměvem přikývl. Nejdříve se skoro rozeběhl, ale když se dostal až k masivním

schodům, které se točitě tiskly k hornaté stěně celé říše, zasedl se a počkal na zbytek skupiny.

Svižným tempem jsme ho za moment dohnali a naráz všichni udělali první krok na schod před námi.

„Ty schody... vedou až do jeskyně?“ zajímal se Sam.

„Ne,“ zakroutil jsem hlavou, „vyjdeme po nich do takové průtrže ve skále a až v ní je chodba, přes kterou se dostaneme nahoru.“

„Jak dlouho ta cesta trvá?“ zeptala se Abby.

„Asi hodinu,“ odpověděl jsem a pohlédl na Nowela, který jen přikývl.

„A co pak? Myslím, až se dostaneme nahoru,“ položil Sam další otázku.

„Pak nás tam bude muset vyzvednout letadlo,“ odpověděl jsem.

Když mi došlo, že Sam a ani Abby nevědí, co to je, dodal jsem: „Víte co? To je jedno.“ Mávl jsem rukou. Nowel se jen tlumeně zasmál, až mu z toho zaskočilo, a poté dělal, jako by nic. Abby a Sam se na nás chvíli nechápavě koukali, ale pak opět sklopili pohledy ke schodům, které nás nesly stále výš do skály.

Sam položil ještě několik otázek, než se před námi vyhouplo poslední poschodí ležící přímo pod zaobleným kusem horniny, která byla upravena tak, aby to vypadalo, že schodiště vede do slepé uličky, ale byl to jen klam. Když jsme se přiblížili ke konci, spatřili jsme rovnou plošinu, která vedla až k nenápadné průrvě ve skále.

Jeden po druhém jsme vyšli nahoru a rozhlédli se. Když jsem na tom místě byl poprvé, nevšímal jsem si toho, ale až pak mi došlo, že to místo bylo opravdu skvěle zamaskované. Já sice viděl skoro na celou říši, ale mě, díky upravené hornině, nemohl vidět nikdo. „Alexi?“

Uvědomil jsem si, že jsem se zahleděl do krásy své země a že už je čas se rozloučit. Aspoň na čas.

„Už jdu.“ Rozeběhl jsem se k nim, naposledy se otočil a vkročil do tmy, již se plnila celá chodba.

Nowel jedním mávnutím ruky rozžehnul pochodně v celé jeskyni, která se v okamžení rozžářila zlatým světlem.

„První krok do světa.“ Ohlédl jsem se na Abby a Sama.

Ti se na sebe jen s úsměvem podívali a pomalu oba po mém boku vyrazili vpřed. Nowel šel chodbou hned vedle Abby a očima skenoval skalnaté stěny. Až v ten moment jsem si všiml kreseb a textů, které na nich byly. Přisahal bych, že když jsem tou chodbou šel poprvé, nebyly tam, ale tehdy jsem byl velmi vzrušený, takže bylo možné, že jsem se na stěny příliš neupínal.

„Co to všechno znamená?“ zeptala se Abby hned, jak viděla mé mžourání.

„Nevím,“ odpověděl jsem, ale zároveň jsem se velmi styděl.

Byl jsem král a nerozuměl jsem textu, který byl vytesán na skálách? *Co jsem to za vládce*, pomyslel jsem si a s trapným pohledem kouknul na Nowela.

„Neboj, dej tomu čas,“ vyšlo z jeho úst, ale má reakce byla jen taková, že jsem přimhouřil oči a pootočil hlavou, protože tomu, co řekl, jsem příliš nerozuměl. „Co tím chceš říct?“

„No, když si prošel korunovací, Srdce ti předalo všechny vědomosti a vzpomínky, ale vyvolat je na povrch už musíš sám. Většinou to přijde nečekaně, můžeš spát a najednou se probudit se vzpomínkou na událost, která se udála před sto lety. Nebo se můžeš koupat, jíst, může to přijít kdykoli.“

„Jak dlouho jsi čekal ty?“ odpověděl jsem na otázku otázkou.

„Než mi došlo, že vlastním plno vzpomínek a znalostí, které nepatřily mě? Trvalo to asi čtyři roky po korunova-

ci. Kolikrát se mi stalo, že jsem jen hleděl na obraz a najednou... jako blesk, věděl jsem něco, o čem jsem dvě sekundy před tím neměl ani tušení. Nebo když jsem si četl knihu, začaly se mi vybavovat obrazy a útržky té události, o které jsem četl.“

Na tom, co Nowel říkal, něco bylo. Od korunovace jsem se naučil už plynule latinsky i hebrejsky a občas se mi v hlavě objevil útržek i nějaké jiné řeči. Sam a Abby jen bedlivě naslouchali, co Nowel říkal, a i když skončil, z něj nespustili oči.

Jak jsme se tak bavili o tom, co všechno mi Srdce po korunovací přineslo, a o tom, co mi přinese, chodba se pomalu přelila do masivního schodiště, které nám doslova zářilo pod nohama. Kámen, z něhož byly schody vytesané, byl matný a silně odrážel světlo plamenů sálající z pochodní ve skalnatých stěnách.

„Kde to teď vlastně jsme?“ zeptal se Sam zhruba po dvaceti minutách cesty.

„Hluboko ve skále, která obklopuje celou naši říši,“ odpověděl mu Nowel, jehož tichý hlas se rozléhal několik desítek metrů daleko.

„Představte si, kdyby se to na nás sesypalo,“ vykoktal ze sebe Sam a hlasitě polkl.

„Ale? Snad se nebojíš,“ popíchl ho Abby, na níž bylo vidět, že si v Samových obavách docela hová.

„Same, no tak, nesesypano se to tisíce let,“ snažil jsem se ho uklidnit.

„No právě!“ zasmál se Sam. „Už to není, co to bývalo.“

„Uklidni se,“ zamumlala na něj Abby, ale na jejím pohledu bylo vidět, že se mu v hloubi duše směje jako o život.

„Vážně Same,“ promluvil Nowel, „jsme tu v bezpečí.“ Snažil se ho uklidnit, ale ani on to nevydržel a na ústech mu vyrostl úsměv.

„Moc vtipný,“ odvětil Sam.

„Bojuješ proti Zekovým vrahounům a teď se bojíš takové věci, jako je zchátralá jeskyně?“ Zvedl jsem obočí a ironicky jsem se na něj podíval.

„Jenže ti vrahouni proti mně metají oheň nebo vodu, před čímž můžu utéct. Kdyby se začalo bortit tohle všechno, chtěl bych vidět, jak bychom zdrhali.“ Hlasitě se zasmál a pokračoval ve vyšlapávání schodů.

„Nezapomeň, že kdyby se jenom jeden jediný kámen v naší blízkosti pohnul, cítil bych to,“ připomněl jsem mu.

„No to je výborný! Aspoň bychom dopředu věděli, že je po nás.“ Rozhodil ruce a v jeho obličejí se objevil náznak kačeřího obličejí.

Věděl jsem, že to myslí ironicky, ale na chvíli jsem se opravdu zamyslel, co bychom dělali, kdyby se to vše začalo bortit. *Kudy bychom utekli? Udržel bych to díky své síle nad zemí? A jak bychom se vůbec pak dostali nahoru?* S pohledem do prázdna jsem si tak probíral otázky, které byly naprosto zbytečné, protože jsem si byl stoprocentně jistý, že ve skále, v které jsme stáli, jsme v bezpečí.

„Alexi, prosím tě, vůbec nad tím neuvažuj,“ zasáhl Nowel.

„Ale ne, já nad tím nepřemýšlím, jen...“ Zbytek věty jsem nechal vykouřit.

„Přemýšlíš nad tím,“ řekla Abby a shrabila čelo.

„Jenom mě to tak napadlo... že kdyby náhodou, tak co asi budeme dělat, ale... nechte to být.“ Snažil jsem se, ať na to zapomenou, ať už to neřeší, ale Sam jako obvykle musel protestovat.

„Vidíte, on se taky bojí,“ vykřikl.

„Same, dělám si srandu,“ odpověděl jsem mu tónem, kterým jsem chtěl dát jasně najevo, že nemá cenu řešit takovou prkotinu, ale pak mi došlo, že cesta bude ještě dlouhá a pobavit jsme se nějak museli. „A vůbec. Kdybych cítil,

že něco není v pořádku, tak bych ti to stejně nejspíš neřekl.“ Podíval jsem se na Sama a se zatajeným smíchem jsem sledoval, jak mu to dochází.

„Ehm,“ zadívala se Abby do stropu, „teď máš teprve důvod se bát.“

Sam, který měl už dost toho, jak jsme si z něj dělali srandu, se otočil a šel asi pět metrů před námi. Během cesty si z něj stále Abby utahovala. To jim vydrželo skoro celou cestu, než jsme se dostali na vrchol schodů, kde se před námi rozrostla velká tmavá a prázdná jeskyně, která už nikam nevedla. Nejdříve jsem se zarazil, ale pak jsem si vzpomněl, že už jsme na místě.

„Aha,“ pronesla Abby, zatímco koukala do stěny, která nás obklopovala.

„Jaký *aha*?“ otočil se na ní Sam. „Mě by spíš zajímalo, kudy dál,“ dokončil další ze svých chytrých vět a upřeně se na mě podíval.

Já mu pohled neopětoval. Místo toho jsem se podíval na Nowela, který věděl, jak skálu otevřít, ale on se na mě ohlédl s podobným výrazem, jen více překvapeným.

„Co na mě tak koukáš?“ zeptal se udiveně. „Přece bys nechtěl, aby starý kořen jako já prováděl takové kousky.“ Mávl rukou ke stěně asi padesát metrů před námi sahající až do neviditelné výšky.

Já jen obrátil oči v sloup, protože jsem moc dobře věděl, že na tohle by Nowel nespotřeboval skoro žádnou sílu. Ale budiž. Přistoupil jsem asi o dvacet metrů blíž. V okamžiku jsem měl v mozku obraz celého skalního útvaru. Věděl jsem, jak je velký, kam až sahá i jak je rozdělený. Konečně jsem mohl vidět, že to, co je přede mnou, není stěna celá, ale že je rozdělena na více částí tak, že dvě z nich sloužily k pohybu, díky kterému se stěna rozevře. Nic jsem neříkal, nijak jsem se nehýbal, jen jsem to chtěl. To stačilo, aby se během několika sekund ozval rachot a za prvním kusem

skály vysvitl první paprsek světla. S mým výdechem se obě části stěny oddělily natolik, aby mezi nimi vznikla škvíra dlouhá asi třicet metrů a my mohli projít skrz.

První věc, co mě uchvátila, byly silné sluneční paprsky, které se mi opíraly do tváře. Druhá? Čistý vzduch procházející mými plícemi. A třetí - život, který dole v říši nebyl. Na pouhý pohled to sice tam dole vypadalo přirozeně, ale nebylo. Všechny skály, všechny stromy, všechny řeky byly teoreticky přinuceny růst tak, jak lidé ze zdola chtěli. Nebyl to ten evoluční rozvoj jako ve světě nahoře. Nikdy jsem si to sice neuvědomil, ale když jsem tam stál a mohl konečně cítit přírodu opravdového světa a porovnat ji se silou, která vyzařovala ze světa dole, cítil jsem se jinak. Jako bych najednou mohl do plic nabírat více vzduchu, jako bych lépe viděl i slyšel, jako bych se nabíjel energií až za hranice svých možností.

Cítil jsem se svěže jako dlouho ne. Ze všech stran ke mně přicházela energie země, vody, větru i žáru ze slunce. To všechno mě nabíjelo.

„Pane Bože,“ vyslovil jsem s výdechem, „to je neuvěřitelné.“ Několikrát jsem se ještě ohlédl kolem sebe a pak na Nowela, který se cítil stejně dobře jako já.

„To je to slunce?“ zeptala se Abby, když s přivřenými očima přistoupila ke mně a snažila se hledět na oblohu.

„Ano,“ řekl jsem s úsměvem a chytil ji kolem ramen.

„Je to úžasný!“ vykřikl Sam. „Vypadá to jako u nás, jen je to mnohem... mnohem...“ Sam větu nechal zmizet ve větru a hledal slovo, kterým by ji ukončil.

„Živější, pronikavější, opravdovější.“

„Je to, jako by ten svět tady někdo lépe vybarvil,“ dodala Abby, jejíž údiv a pohled šplhající po okolí neznal hranice.

„Hele to nebe,“ s údivem zamumlal Sam, když zvedl pohled.

„Jo, je to nádhera,“ odpověděla mu Abby.

„A to jste ještě nic neviděli,“ ozval se Nowel a pouhým mávnutím ruky, nechal skálu znovu zarůst, poté se vydal po pláni ke skálám, které od nás byly asi deset minut cesty.

Jak jsme se přibližovali k horninám, za kterýma, jak jsem předpokládal, mělo čekat letadlo, Abby se Samem se nepřestávali rozhlížet. Nejvíce zkoumali nebe a slunce, které pro ně byly něčím naprosto novým a cizím.

Je sice pravda, že Srdce říše konalo stejnou funkci, jakou plnilo slunce, ale i tak to bylo něco úplně jiného. Kupodivu se ani jeden z nich na nic nevyptával, což mě zaskočilo, ale to vše se změnilo, když se za rohem jedné ze skal vyhoupllo křídlo tryskáče.

„Co to je?“ vyštěkl Sam, jehož výraz by v ten moment prorazil stěnu.

Abbyina reakce byla podobná, ale nic neříkala, jen v šoku koukala na ohromné kovové monstrum.

„Uklidněte se, to je letadlo. Je to obyčejný dopravní prostředek, poletíme tím ke mně domů.“

„Poletíme?“ trhla Abby hlavou.

„Jo, vidíte ty klapky na křídlech?“ Ukázal jsem prstem na letadlo. „Díky nim, když se letadlo rozjede na určitou rychlost, může vzlétnout,“ dokončil jsem větu a pokračoval již k vysunutým kovovým schodům. Nad nimi v letadle stál neznámý muž, který měl zřejmě plnit funkci pilota. Zamával na nás a pomalu sešel dolů.

„Není to nebezpečné?“ starala se Abby, jejíž stisk mi dával jasně najevo, jak je nervózní.

„Abby, neboj se. Je to bezpečný a tady navíc naprosto normální.“

Nebude lehké naučit Abby a Sama chápat moderní techniku.

„Co asi udělají, až uvidí auto, co?“ usmál se Nowel.

„Ani mi o tom nemluv, nemám vůbec tušení,“ odpověděl jsem mu se zatajeným smíchem.

„Dobrý den!“ vykřikl muž, který právě došel k nám. „Jaká byla mise?“ ptal se hned, jak došel k Nowelovi. Ten mu jen podal ruku a potřásl s ní.

„Velmi dobře, ale máme ještě s kolegy v horách rozbitý tábor, takže se budu muset vrátit. Studenty posílám domů samotné. Není to problém?“

„Ne, není, vůbec.“ Muž se odvrátil směrem k nám a kývl hlavou. „Těší mě. Takže letíte jen vy?“

Nenápadně jsem se ohlédl na Nowela, který nepatrně přikývl, poté jsem muži odpověděl: „Ano.“

Muž mi podal ruku a silně stiskl. Tím samým způsobem pozdravil i Sama a Abby a poté se otočil zpět k Nowelovi. „A vy se budete vracet kdy, profesore?“

V ten moment mi to konečně začalo dávat smysl. Nowel zřejmě řekl, že je nějaký profesor a že s kolegy letí na misi – možná geologickou – a že my – jako jeho studenti – letěli s ním.

Ani jsem si nevšiml, že Nowel něco odpověděl, když náhle náš pilot opět vykřikl: „No! Nemáme čas odlet. Za tři hodiny už musím zase vyrážet z letiště, jinak mě zabijí.“ Vzápětí podal ruku Nowelovi a slušně se rozloučil. „Tak můžeme?“ zeptal se a pokynul směrem k letadlu.

„Jo, jen... moment.“ Rychle jsem se otočil k Nowelovi, ten urychleně objal Abby, podal ruku Samovi a konečně přistoupil ke mně.

„Na letišti na vás bude čekat auto, ano? A nezapomeň se o ně starat. Nevědí o tomhle světě vůbec nic.“ Podíval se na Abby a Sama a poté se pohledem rychle vrátil ke mně.

„Neboj.“ Položil jsem mu ruku na rameno a usmál se.

„A! Málem bych zapomněl,“ řekl a z kapsy svého tmavého ponča vytáhl kus žlutého papíru, na němž byl kontakt na nějakou osobu. „Je to telefonní číslo, na kterém seženeš cestu zpět.“

„Jo. Díky,“ usmál jsem se a papír si od něj vzal.

„Takže se drž a... no... za pár dní.“ Usmál se a podal mi ruku, na jejímž stisku bylo cítit, jak moc jsme se za tu krátkou dobu sblížili.

Nechtěl jsem to již příliš protahovat, tak jsem řekl jen: „Zatím.“ Poté jsem se otočil zpět k Samovi a Abby, kteří počkali, až dojdu k nim, a pokračovali se mnou k letadlu.

Před vysunutými schody jsem se ještě naposledy otočil, abych Nowelovi zamával, a pak už jsem mohl klidně vyjít do letadla.

Pilot s těžkostí vytáhl schody nahoru a s hlasitým přibouchnutím zavřel dveře.

„Posaďte se, za minutku jsme ve vzduchu,“ řekl a zmizel v přední části letadla.

Letadlo nebylo ani zdaleka tak luxusní jako to, v kterém jsme letěli před pár měsíci s Nowelem. Tohle vypadalo, že je přímo pro takové cesty, jako je expedice do hor.

Abby a Sam zatím zmateně nevěděli, co dělat.

„Ukažte.“ Vzal jsem jim věci a hodil je pod sedadla. Posadil jsem se k okýnku, abych ještě mohl krátce mávnout Nowelovi, a zapnul jsem si černý lesklý pás. Abby se Samem si s neklidem sedli do sedadel naproti sobě a znepokojenými pohledy sjížděli vnitřek letadla.

„Ty pásy,“ upozornil jsem je, „provlíkněte je tím kovovým na pravé straně.“

Oba zmateně sáhli po pásech a úspěšně je navlékly do skob.

„A teď jen přehodte tu sponu na druhou stranu.“

„Takhle?“ zeptal se Sam a podíval se na svůj pás.

„Jo, přesně,“ zasmál jsem se a hlavu si opřel a opěrátko. Pohledem jsem ještě hodil z okýnka, než sebou celé letadlo cuklo.

Jak jsme se obraceli směrem, kterým se chtěl tryskáč rozjet, Nowel mi definitivně zmizel z dohledu.

„Připraveni?“ Ohlédl jsem se na Abby se Samem, kteří ve svých sedačkách seděli jako zařezaní a netrpělivě čekali, co se bude dít. „Máme snad na vybranou?“ zvedla Abby obočí.

„Dobrá postřeh. Nemáte,“ odvětil jsem a se zavřenýma očima jsem se pozasmál.

Kapitola 5

Vítej, Alexi

Krásná, sněhově bílá oblaka, slunce za horami a směsice barev všude po nebi. To vše jsem mohl obdivovat z okénka, u kterého jsem seděl.

Let probíhal klidně, bez turbulencí a dokonce i bez zbytečných dotazů Abby a Sama. Oba jen zírali přes okénko až k nekonečným krásám nebe a slunce.

Byl to nádherný pocit, doslova se vznést od povinností a jen tak se zapřenou hlavou létat v oblacích. Ale i přes to, že fyzicky jsem byl někde v ráji, myšlenkami jsem uvízl v království, v jehož horách Zek sbíral sílu na útok. Snažil jsem se nějak vypudit ty myšlenky z hlavy a aspoň na chvíli si ulevit, ale to se mi nemohlo nikdy podařit.

„Alexi?“ ozvalo se.

Trhl jsem hlavou od okénka na druhou stranu.

„Pust' ho z hlavy.“ Sam na mě koukal jako na raněného vojáka a přitom sledoval sebemenší změnu v mém výrazu.

„Nikdy ho nemůžu z hlavy dostat úplně, to pochop.“

„Já vím, taky nemůžu. Ale musíš se snažit aspoň na těch pár dní. Přeci nemůžeš jen tak přijet za rodiči a tvářit se, jako bys šel na popravu.“

„A myslíš, že když jim řeknu, co vše se stalo, že jim to nebude jasné?“

„A právě proto se musíš snažit. I přes to všechno, co jsi zažil, jim musíš ukázat svou sílu a to, že to zvládneš. Aby o tebe měli co nejmenší strach, jasný?“

„Jasný,“ odpověděl jsem mu s úšklebkem.

Sam se ode mě opět odtáhl a opřel se o své sedadlo.

Tehdy mi došlo, že Abby je nějak zticha. Otočil jsem se k ní, abych zjistil, čím přesně se zabývá. Zrovna si četla jeden z časopisů, co ležel pod stolkem.

„Ehm, Abby?“ zasmál jsem se.

„Jo?“ Zmateně se odtrhla od časopisu.

„Co je tam tak zajímavého?“

„Viš, nechápu ty slečny, co si tady stěžují na úplné prkotiny. A jak se to sem vůbec dostane?“

„Abby, nech to být. Lidi tady řeší jiné problémy, než u nás v království. Je to zkrátka jiný svět.“

„Jo, až moc,“ vpletl se mezi nás Sam, když rozevřel další z časopisů.

„Dejte mi to,“ vyštěkl jsem se smíchem. Vytrhl jsem jim oběma časopisy z ruky a hodil je pod stolec. „Tohle by byl dost špatný první dojem, jasný?“

„Počkej, co to měl ten kluk na hlavě?“ zasmál se Sam a znovu sáhl po časopisu.

„Nech to!“ zasyčel jsem a dal mu přátelsky pěstí do ramene. „Ne, vážně, je to jenom jedna ze šílených stránek našeho světa. A nechci, abyste zrovna tuhle poznali jako první.“

Sedl jsem si opět na své sedadlo a opřel se o kolena.

Neuteklo ani deset minut a dveře přední kabiny se otevřely a z nich vyšel muž, kterého jsme ještě neviděli – zřejmě druhý pilot.

„Prosím vás o připoutání, za pár minut začneme klesat na přistání,“ řekl a opět zmizel za dveřmi pilotní kabiny.

„Tak jo, ještě jednou si to ujasníme,“ otočil jsem se na ně. „Neupoutávat na sebe pozornost tím, že se budete divit všemu, co uvidíte. Dokud nebudeme u nás doma, chovejte se jakoby nic, jako byste to všechno znali, jasný?“

Přikývli.

„Další věc. Za žádných okolností nepoužívejte svoje schopnosti. Jestli vám třeba bude někdo nadávat, což by se nemělo stát, obrátíte se na mě. Nikomu neřeknete, co jste

zač. Oukej? Kdyby se někdo náhodou ptal, tak jste mí příbuzní.“

Oba opět jen příkyvovali.

„Dobře.“

Během pár minut jsem ucítil první prasknutí v uších, což znamenalo, že začínáme klesat.

„Hodně polykejte,“ dodal jsem, zatímco naše letadlo klesalo stále níž.

Minuta po minutě pomalu odkrývala města, pole a lesy pod námi, které se neustále zvětšovaly.

Jak jsem vyhlížel známky civilizace, objevila se pod námi telekomunikační věž letiště. To se pod námi rozrostlo v několika sekundách natolik, že jsem naprosto čistě a ostře mohl vidět letadla a dokonce i osoby chodící po areálu.

„To je ono?“ zeptala se Abby.

„Jo, to je letiště,“ usmál jsem se.

V tu chvíli jsme už byli jen pár metrů nad zemí, takže jsem se opřel a jen čekal na to, až si podvozek sedne na zem. To přišlo dřív, než jsem čekal. Ozval se zvláštní zvuk, letadlo sebou škublo a najednou už jsem cítil drncení podvozku na dráze.

Náš tryskáč se ještě párkrát pootočil, než definitivně zastavil a jeho motor utichl.

Když jsem se odpoutal a vstal, abych se protáhl, vyšel z kabiny první pilot. Byl to ten, se kterým jsme mluvili v Himálaji před letadlem.

„Jste tu, můžete se odpoutat,“ prošel kolem nás k zadní části letadla.

„Dobrý let, děkujeme,“ řekl jsem.

„Není za co.“ S posledním slovem zatlačil do dveří, z kterých pak vysunul složené kovové schody. „Tak prosím,“ pokynul.

Vytáhl jsem všechny naše tašky, které ležely pod sedadly, dvě z nich jsem podal Abby a Samovi a vyrazil jsem

ke dveřím letadla. Kovové schody pode mnou jen lehce zaskřípaly.

Do vlasů se mi hrnul šílený průvan, který způsobovaly motory letadel všude kolem.

„Je to tu obrovský!“ zakřičel Sam přes všechen hluk, co tam byl.

„Díky a nashle!“ zavolal jsem na pilota, který se stále nacházel ve dveřích letadla, a pokynul jsem Abby a Samovi, ať udělají několik kroků vpřed, abychom se lépe slyšeli.

Pilot na nás jen mávl a zmizel uvnitř letadla.

„Tak, kudy teď?“ ozvala se Abby.

Rychle jsem přešel parkoviště naproti nám a hledal auto, které na nás podle Nowela mělo čekat. Napoprvé jsem si žádného nevšiml, ale když jsem sjel pohledem zpátky, zahlédl jsem černý mercedes, u kterého stál asi třicetiletý muž, který cosi vyhlížel. Jeho pátrání skončilo ve chvíli, kdy se naše pohledy setkaly. Nejistě zvedl bradu a pomalým krokem vyrazil k nám.

„Támhle,“ zamumlal jsem, aniž bych přerušil oční kontakt.

Potkali jsme se asi v půli cesty k autu.

Byl ještě asi dva metry ode mě, ale už natahoval ruku a klábosil: „Vy musíte být studenti profesora Nowela, je to tak? Já jsem Kevin.“

„Ano to jsme, já jsem Alex a to je Abby a Sam,“ odpověděl jsem mu a vyrazil směrem k autu.

„Jaký byl výlet do Himálají?“ snažil se navázat konverzaci.

„Musím říct, že velmi poučný,“ zasmál jsem se.

„Ale prý se tam zřejmě budete vracet? Je to tak?“

„Ano, zřejmě ano, záleží na Now... profesoru Nowelovi,“ odvětil jsem a obešel auto ke kufru, kam jsem si chtěl dát věci.

Kevin kufr jen odemkl a otevřel ho. „Dejte mi to,“ pokynul Abby a Samovi, kteří mu zmateně předali své tašky.

Nemohl jsem si nevšimnout, že oba dva jsou z auta naprosto uneseni, a tak, když Kevin usedl za volant, jsem jen zakašlal a zamumlal: „To je auto. Uvidíte jich tu ještě hodně.“

Zvedl jsem obočí, otevřel jsem jim dveře a čekal, až si sednou dovnitř. Pak jsem za nimi zabouchl, oběhl auto a sednul na místo spolujezdce. Kevin jen nechápavě koukal, proč jsem jim otevíral dveře, ale nic neříkal, a tak jsem přirozeně sáhl po pásu. Opět jsem musel zakašlat, aby si mě Abby a Sam všimli, a abych jim mohl nenápadně ukázat, jak se připoutat. Oba s tím chvílku zápasili, ale nakonec byli připraveni vyrazit.

„Můžeme? Máte všechno?“ zeptal se Kevin, než nastartoval motor.

Přikývl jsem a uvelebil se do sedačky.

Naše auto se pomalu rozjelo a mířilo k druhé straně letiště. Kevin musel být na tom místě často, protože věděl, jak nejrychleji objet všechny čekající auta a bezpečností závozy a vyjet na křižovatku, která nás během minuty vyhoupla na dálnici.

Při čekání, než se na semaforu objeví zelená, se Kevin ještě ujistil: „K Summersům, že?“

„Jo, přesně tam.“ Usmál jsem se.

Dálnice se před námi otevřela spolu s několika jedoucími auty v proti pruhu a ještě více auty vyjíždějícími z křižovatky za našimi zády. Bylo krásné a jasné odpoledne, takže slunce pražilo vší silou na pravé straně oblohy. Venku mohlo být asi dvacet šest stupňů Celsia, nebýt klimatizace v autě, nejspíš bychom se upekli. Vytáhl jsem u okénka stahovací roletu proti slunci a plánoval jsem, že pomalu začnu vyzvídat, aby řeč nestála.

„To je takhle teplo pořád?“

„Ano, poslední dva měsíce teplota sotva klesne pod dvacet stupňů,“ odpověděl Kevin.

„Co tak najednou? Vždycky jsme mohli být rádi, když týden nepršelo,“ zasmál jsem se.

„Jo, to je sice pravda, ale od začátku tohoto roku nebyla zima skoro vůbec. Jak dlouho jste tam vlastně byli?“

V ten moment jsem znejistil, ale nakonec jsem si řekl, že nemá cenu lhát. „Sedm měsíců.“

„Sedm měsíců!?“ divil se Kevin a pokračoval. „Teda já kdybych měl odjet na víc jak půl roku někam do Himálají, asi by mě trefilo, ale... no, děcka! Máte můj respekt,“ uznal a se stále zvednutým obočím se rozhlédl po křižovatce. Přibrzdil, ale nic nejelo, tak znovu zařadil a šlápl na plyn.

„A co jste tam vůbec dělali?“

„No...“ Odvrátil jsem raději pohled a začal vymýšlet odpověď. „Geologie. Dělali jsme vykopávky různých druhů hornin a zkoumali jsme jejich vývoj a stáří. Sbírali jsme vzorky z různých výšek a částí celého pohoří. Divil byste se, co všechno se tím dokáže zjistit.“

„Aha, ale sedm měsíců? To musíte mít vzorky z celého pohoří, ne?“ zasmál se.

„Vlastně skoro, ale není to žádná sranda. I když je v nějakých částech hor krásně, jsou tam i dost hnusná a studená zákoutí. Hlavně čím jste výš, tím větší zima vám je,“ vymýšlel jsem si, ale zároveň to, co jsem říkal, byla pravda.

„To věřím. Z jaké výšky až máte vzorek?“ zeptal se. Až pak mě nějak trklo, že vůbec nemám tušení, do jaké výšky se člověk v Himálaji může vůbec dostat, tak jsem rychle improvizoval.

„Ani nevím, profesor nás nenechával šplhat po skalách, na to tam měl experty, my jsme odkopávali jen horniny z nižších poloh.“ Hned jak jsem dokončil větu, sám jsem se zadivil, že jsem tak rychle vymyslel tak dobrou lež.

„Jo, to je jasné. Přeci vás musí vrátit domů v celku, ne?“ zasmál se a opět otočil volantem, díky čemuž jsme se vyhoupli na silnici, která mířila do větší civilizace.

Zdálo se mi, že silnice se táhla déle, než by měla, ale zřejmě to bylo tím, že jsem si odvykl jízdy v autě. Připadalo mi, že jedeme stále stejným prostředím. Kolem nás se stále míhaly jen stromy, strouhy a pár odboček do nejbližších měst, které jsme mohli vidět z mostu, po kterém jsme asi tři minuty jeli. Po celou tu dobu jsem čekal na okamžik, až mi prostředí začne připadat povědomé, ale i když se tak stalo, z neznámého důvodu se mi neulevilo.

První, co mi přišlo známé, byla odbočka ze silnice, která nás později vyvezla před první domy našeho města. I když pojem město asi nebyl zrovna trefný, spíš předměstí.

Přijeli jsme od západu, tudíž jsem tušil, že cestou bychom měli zahlédnout světla hřiště naší školy, kde se hrávaly zápasy fotbalu a dalších sportů. A také ano. Po pár minutách, co jsme brázdili hlavní silnicí, jsem zahlédl nejen světla od školního hřiště, ale také kousek samotné školy. Dlouho jsem se jí však nepokochal, jelikož mi zmizela za zástupem několika dalších domů, které se čím dál více tlačily na sebe.

Pamatoval jsem si, že pěšky je to od školy k nám domů asi půl hodiny, ale autem jsem to nikdy nezkoušel, tudíž jsem to musel jen odhadnout. Můj tip byl tak maximálně pět minut, než spatřím naši ulici. Narovnal jsem se a co nejpozorněji pozoroval okolí.

Všechno mi začínalo být čím dál tím více povědomé, než jsme dorazili k městskému úřadu, kde jsem to už znal. Hned vedle něj byl park, kam jsme dost často s kamarády chodili a za kterým už byla silnice mířící k naší ulici.

Park černý mercedes elegantně objel. A jakmile jsme překonali dvě malé křižovatky, rozzářily se mi oči, jelikož to, v co jsem nedoufal více jak půl roku, najednou bylo přímo přede mnou.

Narovnal jsem se a okamžitě sáhl po pásu, který vystřelil, div nerozbil okénko u auta. Pak jsme konečně zastavili.

S nervozitou jsem sáhl po klice u dveří a zatáhl. Během tří sekund jsem vyplul před auto a zíral na schody před naším domem. Bílá barva naší fasády zářila víc než kdy jindy, ohromná prosklená okna do jednotlivých pokojů se blýskala čistotou a čerstvě posekaný trávník voněl tak, jak jsem si ho pamatoval.

Než jsem se stačil rozkoukat, Abby se Samem už stáli vedle mě a předávali mi tašku, kterou s pomocí Kevina vytáhli z kufru.

„Jste tu správně?“ ujistil se Kevin.

„A-ano. Díky,“ zamumlal jsem a pokynul rukou.

„Tak na viděnou!“ zavolal a zmizel v autě.

Abby se Samem ještě zamávali a rozloučili se, ale to já už jsem nevnímal. S pocitem nedočkavosti jsem stoupl na první schod a během několika sekund jsem už stál u dveří a ve svém batohu lovil klíče, které jsem si sbalil. Konečně jsem je našel, ale zarazil jsem se.

Co mám říct, až vejdu dovnitř? Jsou vůbec doma? Jestli ne, mám tam vejít, aby mě pak večer našli? Ne! Jak se asi budou tvářit? Co budou zrovna dělat, až vejdu do dveří?

Nakonec do mě Sam strčil a jen frkl: „Dělej.“

Na jeho pokyn jsem prudce vytáhl klíče z batohu a zapíchl je do zámku. Uvnitř cvaklo a zámek se uvolnil. Panty vydaly lehký zvuk a mohl jsem vejít dovnitř. Příjemná vůně mámina jídla a tátovy kolínské mě okamžitě vrátili domů. S pootevřenými ústy jsem civěl do haly s plavoucí podlahou, která svou barvu odrážela do stěn a odrazů v nábytku.

Opatrně jsem pustil batoh, zatímco Abby zabouchla dveře. Byl klid. Myslel jsem, že něco uslyším, že hned bude jasné, kde rodiče jsou, ale nic. Udělal jsem pár lehkých krůčků, abych nahlédl do obývacího pokoje.

„Asi nejsou doma,“ zašeptala Abby, ale já stále pokračoval.

Po dvou dřevěných schodech jsem klesl do obývacího pokoje, kde jsem se ocitl vedle sedačky krémové barvy.

„Třeba se za chvíli vrátí,“ dodal Sam do ticha.

Já jen s tupým pohledem doprostřed místnosti přikývl. Chystal jsem se odejít, ale sotva jsem se otočil, zaslechl jsem tichý pískot posuvných skleněných dveří, které vedly z obývacího pokoje na zahradu. S mrazivým pocitem v zádech jsem se pomalu otočil zpět.

Zmocnil se mě pocit štěstí a tepla, když jsem mohl s rozehvěnými rty pronést: „Ahoj, jsem doma.“

Oba rodičové se zasekli mezi dveřmi. Z výrazu bych jim vyčetl, že vidí ducha, ale oči prozradily pravé emoce.

„Alexi!“ vykřikli a hrnuli se ke mně.

Jedním krokem jsem přeskočil půlku místnosti a pořádně je oba sevřel v tom největším a nejupřímnějším objetí. Pravou paží jsem k sobě tiskl tátu a levou asi o hlavu menší mámu, která se div nerozbrečela.

Trvalo to skoro minutu, než mě máma začala ohmatávat. Nejdříve ramena, pak krk. „Nemůžu uvěřit, že jsi tady! Jak?“ chrlila ze sebe.

„Jsem tu jen na pár dní, jasné?“ oznámil jsem jim lítostivě.

„Co? Proč?“

„Já... musím se tam vrátit. Ještě nemáme zdaleka vyhráno.“

„Vyhráno?“ opakoval táta.

„Jo, já... víte co? Všechno vám to povím, ale chci, aby u toho byla i Alice.“

Dobře, hlavní je, že jsi teď tady.“ Máma mě znovu objala a hlavu zabořila do mého ramene.

„Ehm, Alexi?“ zeptal se táta, když pohlédl na Sama s Abby.

„Jo! Mami, tati. To je Abby a Sam.“ Přistoupil jsem k nim. „Abby ovládá živel vody a... no... miluju jí,“ zasmál jsem se.

„Ehm,“ zakašlal ironicky Sam, který si v tu chvíli musel připadat velmi zanedbaný.

„A to je Sam, ovládá živel ohně. Oba jsou součástí mého kruhu elementů.“

„Prosím?“ znejistil táta.

„To je jedno. Všechno vám to vysvětlím, ano? Večer.“

„Dobře,“ řekla máma a pohladila mě po tváři.

„A kde je Nowel?“ uvědomil si táta.

„Ten musel zůstat v království, nemohli jsme to tam nechat bez ochrany po tom všem,“ odpověděl jsem.

Na jejich výrazu bylo vidět, že začínají mít obavy, ale počítal jsem s tím, takže jsem si už v hlavě začínal srovnávat věci, které jim řeknu.

„Nejdřív bychom měli ubytovat tvé přátele, ne?“ zeptala se máma.

„Vlastně... Abby si vezmu k sobě nahoru a Sam – ten může být v pokoji pro hosty naproti mé ložnici.“

„Pane Bože!“ vykřikla z ničeho nic máma. „Vždyť ty máš narozeniny!“ Táta vedle ní se usmál.

„Jo, to byl taky důvod, proč jsem tu. Nebo jeden z nich.“

Sotva jsem to dořekl, tak se ke mně oba znovu nahrnuli se slovy: „Všechno nejlepší!“

Byl jsem dost v rozpacích, takže jsem obličej zabořil k tátovi do ramene a začal se smát.

„Jo, Alexi, všechno nejlepší.“ Sam pokrčil rameny a spolu s Abby se otočil a vyšel ven na zahradu.

Po dlouhém a opětovném obětí jsme se s našima dohodli, že na večer něco uvaříme, že pozveme Alici a v klidu si o všem promluvíme.

„Dobrá, my s tátou dojdeme nakoupit a ty mezi tím ubytuj Abby a Sama,“ řekla máma a popadla kabelku.

„Dobře a... nevíte, jestli je Alice doma?“ Napadlo mě.

„Ne, ale je neděle, to se vždy vrací od Sebastiána,“ zamumlal táta.

„Sebastiána?“ zopakoval jsem.

„Jo, její přítel,“ osvětlila mi mamka.

„Ale poslední dobou jim to prý moc neklape, tak nevím,“ pokrčil táta rameny.

„Počkejte, myslíte Sebastiána Rosewela? Toho kluka, jak hrál proti nám ve fotbale?“

„Ano, to je on,“ odpověděl mi táta, když ho hned na to máma vystrčila ze dveří se slovy: „Za chvíli jsme zpět.“

A já si jen šokovaně opakoval: „Sebastián Rosewel?“

„Něco mi říká, že ho nemáš rád,“ ozvalo se tiše ze Samových úst.

„Ne, jen... nevím, je divnej.“ Vzal jsem tašky a vyrazil nahoru.

Než jsme tam došli, musel jsem odpovědět na několik otázek Abby a Sama, jako na: „Jak jsou ty schody vyrobené? Jak se nakupuje? Jak se tady vaří? Z čeho? Jak fungovala ta věc, ve které jsme přijeli?“

Samovi jsem ukázal pokoj pro hosty, ve kterém byla postel, skříň, stůl a televize. Pak jsem zamířil s Abby k sobě do ložnice, do které jsem se těšil nejvíc. Věděl jsem, že naši s ničím nehýbali, ale i tak. Otevřel jsem dveře, když se zase dostavil ten pocit. Stál jsem uprostřed pokoje a nasával vše okolo. Vůni, teplo, atmosféru. Zkrátka to byl pocit, který každý člověk prožívá, když se vrátí domů.

Naše tašky jsem pohodil na postel, zatímco se Abby rozhlížela z napůl prosklené stěny v mém pokoji směřující do ulice. Náhle jsem si uvědomil, že to právě tam jsem poprvé spatřil Nowela, ale tenkrát mě tedy pořádně vyděsil.

„Je to tu nádherný! Co je tohle?“ pohlédla Abby k mé plazmové televizi na stěně.

„To je televize. Víš, máme elektrické přístroje, co zachycují obraz. Jako když někdo nakreslí krajinu nebo osobu. Ty přístroje to dělají za nás, kromě toho, že dokážou zachytit i pohyb. Pak se na to lidi můžou koukat znovu a znovu a znovu,“ zasmál jsem se.

„A tady na tom to pak vidíš?“

„Správně. Nahrávají se různé příběhy, jako v divadle, ale tady to máš v téhle krabici.“

Abby se zasmála a pohládila stranu televize. Koukla za ni a zase zpět, když se z protějšího pokoje ozvala směsice zvuků a jedna pořádná rána. Věděl jsem, co to asi bylo.

Ten první zvuk byl způsobený televizí. Ten druhý? To byl zvuk, který vznikne, když pomocí své síly vytvořím oheň, a ten třetí, to byl výbuch.

„Same!“ zakřičel jsem a naběhl do protějšího pokoje. „Omlouvám se! Jen jsem si sedl na postel a z ničeho nic se v tomhle objevili lidi! A tak jsem...“

„Použil svojí sílu!“ dokončil jsem hlasitě jeho větu. „Říkal jsem vám, ať svou moc za žádnou cenu nepoužíváte.“

„No jo, ale tam...“

„To je jen pro pobavení. Je to jako divadlo u vás, u nás, teda... vždyť jsi to viděl! Neublíží ti to, jasné?“ Zvedl jsem obočí.

„Jasné,“ odpověděl mi se sklopeným pohledem.

Pomocí Navitas, kterou jsem už dokázal vytvořit v různých formách, jsem sebral všechny části rozbité televize a bez jediného dotyku přenesl do prázdného koše na prádlo. S tím jsem pak vyšel před dům, abych mohl jeho obsah vysypat do popelnice.

Sam se najednou objevil ve vstupních dveřích. „Víš, co je divné?“ zeptal se dřív, než jsem k němu stihl dojít.

„Že jsi to neudělal s něčí hlavou?“

„Ne,“ odpověděl, když jsem kolem něj prošel dovnitř, „že jsem se o to, abych vytvořil útok nebo plamen, vůbec nesnažil.“

„Zkrátka ses lekl.“ Zdvihl jsem obočí.

„Alexi,“ zastavil mě jeho vážný hlas, když jsem chtěl jít zpět nahoru za Abby. „Tohle se mi nestalo od mých desítky. Svou moc kontrolovu více než většina. Není to divné?“

„Co tím chceš říct?“ Sešel jsem opět o dva schody níže.

„Že to, že jsme tady, způsobuje, že se naše síla násobí.“

„Proč myslíš?“

„Jak jsem řekl. Tohle se mi nestalo už více jak sedm let. Umím to kontrolovat. A od té doby, co jsme sem přišli, cítím takový zvláštní pocit. Jako kdyby mě to tu nabíjelo.“

Popřemýšlel jsem nad jeho slovy. A měl pravdu.

„Jo, je pravda, že když jsme se v Himálaji dostali na povrch, ucítil jsem to taky. Myslíš, že by to mohlo být tím, že tady je to... více živé, než tam dole?“

„Více živé?“

„Jo, víš, všechno tam dole bylo vytvořeno pomocí schopností, ale tady... Všechno, co je tady, tvořila matka příroda tisíce, ne, miliony let. Je to tu pravé. Silné. Mění se tu počasí, prší, sněží, vznikají bouřky. To vše jsou důkazy pravé přírody. Důkazy, které dole nejsou.“

„Jo, něco na tom bude,“ pronesl tiše.

Chvíli bylo ticho, oba jsme přemýšleli o tom, na co jsme možná právě přišli, dokud z horního patra nepřiskočila Abby.

„Hej!“ zajíkla. „Co se děje?“

Otočil jsem se na ni: „Ále, možná jsme přišli na to, že naše schopnosti tu budou silnější. Necítíš se od té doby, co jsme tady...“

„Jako by mi sama příroda dodávala energii? Ano,“ odpověděla nám na otázku, kterou sama doplnila.

„Vidíš?“ pokynul Sam rukou směrem k Abby.

„Jo, přesně.“ Vylítl mi úsměv na tvář.

„Neboj se, cítím to už od chvíle, co jsme tu,“ podotkla Abby.

Těkal jsem mezi nimi pohledem jako na tenise, ale po několika vteřinách mě vyrušil zvuk otevírajících se dveří.

„Co se děje?“ To vešla máma do haly.

„Nic jen... řeknu večer.“ Šel jsem za rodiči do kuchyně. Abby se Samem zmizeli někam do zimní zahrady, takže mi na moment zmizeli z dohledu.

„V kolik tak přijíždí Alice?“

„Většinou přijíždí autobusem v deset,“ odvětila mi máma mezi vybalováním zeleniny.

„Jo, někdy se tu ještě stavuje,“ dodal táta.

„Dobře,“ upustil jsem od tématu a odešel z kuchyně.

„Abby! Same! Pojdte, naučíte se něco nového!“ zakřičela na ně moje máma a mně to nedalo a musel jsem se zasmát.

Od té chvíle jsem jen posedával u oken, která směřovala k Alicinu domu, a sledoval jsem, kdy se vrátí od přítele.

Utíkala hodina po hodině a večere se pomalu připravovala, máma učila Abby, jak vařit na indukční plotně, a Sam pomáhal tátovi s krájením zeleniny. Těšilo mě, že si všichni tak rozumí. Jediné co mě znepokojovalo, byl návrat Alice.

„Co když tam zůstane? A vůbec se nedozví, že jsem tu byl?“

„Neboj se,“ otočil se na mě táta. „A kdyby něco, přece jí můžeš zavolat.“

„To je fakt,“ odpověděl jsem mu se sklopeným zrakem, „málem jsem zapomněl, že existuje něco jako telefon.“

Táta s mámou na sebe pohlédli a sotva udrželi smích, když se pod lampou před naším domem něco mihlo. Škubl jsem sebou a zaostřil.

Postava menšího vzrůstu byla na druhé straně cesty asi dvacet metrů od našeho domu.

„Alice.“ Vyběhl jsem z kuchyně, div jsem někoho neporazil. Halou jsem proběhl jen s tím, že hned jak vylezu z domu, po ní skočím a silně ji obejmu, ale když jsem vzal za kliku, došlo mi, že by se mohla leknout a že by to nebyl zrovna ten nejlepší způsob jak říct, že jsem zpátky. Proto jsem za kliku vzal opatrně a v tichosti vklouzl na verandu. Alice si mě ani nevšimla, stále pokračovala ke svému domu, zatímco jednou rukou si snažila udržet telefon u ucha a druhou lovila cosi v kabelce.

Jak jsem tak tiše sklouzl na cestu, která nás od sebe od-
dělovala, udělala první krok na schodiště před jejich do-
mem. Blížil jsem se k ní stále blíž a blíž, až jsem zaslechl,
o čem s kýmsi hovoří.

„... jasně, chtěla jsem po tobě jen jedno. Abychom strá-
vili víkend spolu!“ doslova zakřičela a pak jen chvíli po-
slouchala užvaněný hlas.

„To, že si mě nechal celý den samotnou? Tomu říkáš
chvíle?!“ A zase chvíli mlčela. „Víš co? Nemám náladu
se s tebou hádat,“ dokončila větu a položila telefon. Ten
vzápětí hodila do kabelky. Pak vytáhla klíče. A až poté,
co našla ten správný, jsem se donutil konečně nadechnout
a promluvit.

„Potíže v ráji?“

A byl klid. Stál jsem pod schodištěm a koukal na Alici,
která vypadala, že zkameněla. S klíči v ruce a s nejistotou
se otočila. Vypadalo to, že se snad bojí, dokonce se i třás-
la. Ale když se ke mně konečně otočila čelem, vyšel jsem
ze stínu do světla lampy zářící u jejich domu. Alice rázem
pustila kabelku i klíče na zem a nesmírnou rychlostí se ro-
zeběhla ze schodů.

„Alexi!“ Byla ještě asi tři schody vysoko, ale najednou mi
přistála v náručí. „Pane Bože! Řekni mi, že se mi to nezdá!“

„Ne nezdá, jsem zpět,“ tiše jsem zamumlal do jejich
tmavých vlasů.

„Tak co? Kdy jsi... a jak to tam...“ Nadechla se, když jí
došlo, že neví, na co se dřív zeptat.

„Nejdřív bys měla vědět, že jsem tu jen na chvíli. Pár
dnů.“ To bylo první, co jsem jí musel oznámit.

„Proč?!“

„Pochopíš, až ti to všechno řeknu. Já... ehm... přijel jsem
odpoledne ještě s kamarádem a s...“ Ztichl jsem a usmál se.

„Alexandře Summersi, že ty sis našel nějakou holku,“
usoudila s vysoko zvednutým obočím.

„Jo,“ přikývl jsem, „máš pravdu.“

„A je tady?“ Ukázala k našemu domu.

„Jo, je. Snaží se pomoci s večeří, s kterou na tebe čekáme.“ Nabídl jsem jí rámě a ona se jako obvykle hrdě mojí paže ujala.

„Jelikož umí vařit, tak to asi nebude žádná divoženka z hor, co?“

„Ne, to opravdu není,“ zachechtal jsem se.

„Alexi, počkej.“ Škubla se mnou a s vlhkýma očima na mě pohlédla. „Jsem ráda, že jsi zpátky.“

„Já taky. I když jen na chvíli, nemáš tušení, jaké to je vrátit se sem po tom, co všechno se v mém životě změnilo.“

Alice se usmála.

„Tak jdeme.“

Hned co se otevřely dveře, mě praštila vůně smažícího se masa přes nos.

„Páni! Tady to voní,“ oznámila Alice, jak vcházela z haly do kuchyně.

Všichni se jako na povel otočili a s úsměvem na nás zírali. „Ahoj, Alice!“ pronesla máma a pokračovala: „To jsou k nám dneska hosti, co?“

„To teda ano, myslím, že...“ Pak zmlkla. „Tak počkej!“ Otočila se zpět na mě. „Ty máš narozky!“ Vykřikla a znovu mě objala. „Všechno nejlepší, bráško!“ zamumlala mi do ramene. Poté, co se odtáhla, přistoupila k Abby. „Ahoj, jsem Alice.“ Napřáhla ruku k pozdravu.

Abby si jen usušila ruce do utěrky a pozdrav jí opětovala. „Abby.“

„A ty jsi?“ zeptala se Alice, když se obrátila k Samovi.

„Sam.“ Potřásl jí rukou.

Alice zůstala na Sama až překvapivě dlouho civět, po více než třech sekundách to začalo být ale trapné.

„Jak jsme na tom s tou večeří?“ poznamenal jsem do ticha.

„Pět minut a je to na stole. Můžete prostřít.“ Máma se smíchem odtančila k plotně, zatímco já, Alice, Abby a Sam jsme vytáhli příbory, talíře a skleničky a hrnuli jsme se ke stolu ve vedlejší místnosti.

Pak jsem si řekl, že splnutí dvou světů nemůže být zlé, že se možná tehdy před několika tisíci lety stala nějaká chyba, protože když jsem viděl, jak k sobě hned Alice a Sam s Abby zapadli, neřekl bych, že by v nich mohlo být něco rozdílného.

Kapitola 6

Rekapitulace

Sotva jsem do pusy strčil poslední kousek masa, ozvala se rána. Prudce jsem sebou škulbl. Až potom se ukázalo, že to jen táta otevřel láhev šampaňského.

„Jestli najdu ve stropě díru, budeš to ty, kdo to bude sádrovat,“ varovala ho máma.

„Neboj, zlato. Nedělám to poprvé, a i kdyby, za to, že zase vidím svého syna, bych spravil klidně celý dům.“

„Neříkej dvakrát,“ zasmál jsem se v momentě, kdy přede mě táta postavil plnou skleničku nažloutlé tekutiny. Počkal jsem, až nalije všem u stolu, a poté jsem svou skleničku uchopil do ruky. „Takže... co si budu nalhávat. Na mě!“ zvýšil jsem hlas, který se rychle změnil smích.

„Až moc sebestředný,“ zamumlala Alice a postupně si ťukla se všemi u stolu.

Pak následoval samotný přípitek, po němž mě něco trochu zaskočilo. Šampaňské se mi zdálo slabší než kdy jindy. Připadalo mi to, jako bych pil limonádu než alkoholický nápoj.

„Co se děje?“ ohlédla se na mě máma.

„Ne, nic. Jen jsem si asi zvykl na pití tam od nás.“

„Jakože tam nemáte alkohol?“ Táta zněl vyloženě znepokojeně.

„Ne, právě naopak, je tam všechno silnější. Pivo tam má snad dvacet procent,“ zamumlal jsem do skleničky a dlouze jsem se napil tak, že v ní nic nezbylo.

„Páni,“ řekl táta s vyvalenýma očima. „A co tam ještě je? Nebo jinak, co tam vůbec je? Jak to tam vypadá?“

„No tak, Alexi, řekni nám konečně něco,“ popichovala mě máma.

„Něco?“ skočila nám Alice do rozhovoru. „Ne, ne. Já chci vědět všechno. Přesně od chvíle, co jsi odtud odjel.“

Položil jsem skleničku, opřel se o židli a přemýšlel. „Všechno?“ ujistil jsem se a pohlédl na zbytek stolu.

Rodiče s Alicí přikývli, aby dali jasně najevo, že opravdu chtějí vědět skoro každý detail.

„Ale... kde začít?“ Pokrčil jsem rameny.

„Zkus to na začátku,“ pozdvihla Alice skleničku a čekala.

Na to jsem se opřel lokty o stůl, zapátral hluboko v paměti a zhluboka se nadechl. „Tak od začátku.“ Zvedl jsem obočí a všechny oči u stolu náhle visely jen na mně.

Mé vyprávění začalo přesně ve chvíli, kdy jsem s Nowelem nasedl do auta. Tu část příběhu jsem se snažil povědět co nejrychleji. U čeho jsem se ale hodně rozpovídal, byl popis říše a také mých prvním dojmů. Snažil jsem se nevynechat ani jediný detail.

Poté se vyprávění přelilo do mého prvního použití síly a vytvoření štítu nad městem, dále na řadu přišel trénink vody, ohně, návštěva Zeka v tréninkovém táboře, Irma a její lekce ovládání země, cvičení s Maxem, s Nowelem, vyřknutí věštby z Veroničinych úst a v neposlední řadě únos Abby...

Celé vyprávění znělo sice napínavě, ale až v ten okamžik to začínalo být vážné.

„A pak?“ vybreptla Alice.

„Vlastně by teď kousek mohla vyprávět Abby,“ řekl jsem a otočil se směrem k ní.

„Co? Proč?“ divila se.

„Nikdy jsem se tě neptal, jak to všechno probíhalo, když tě unesl, a po pravdě... rád bych si to konečně poslechl.“ Natočil jsem se k ní.

„Dobře.“ Poposedla si. „V paláci se objevil zničeho nic. Zkrátka jsem se otočila a on už tam byl, stál u vodopádu

a koukal na mě. Chtěla jsem se rozeběhnout dolů a začít křičet, ale než jsem to mohla stihnout, pocítila jsem neuvěřitelně velký nával větru, který mě dostal ode dveří až k němu. V šoku jsem nevěděla co dělat, a tak jsem se zmocnila vody v jezírku, snažila jsem se ho nějak zasáhnout, abych měla možnost uprchnout, ale marně. V mžiku se pokojem prohnal ohnivý vír, který se vody zbavil, všechno v pokoji najednou bylo černé a mokré, stačila jsem z vodopádu vytáhnout ještě jednu vlnu, ale pak si pamatuji jen silnou ránu do hlavy. Víím, že jsme letěli na kusu skály, stejně jako ty, ale definitivně jsem se probrala až v té jeskyni, kde jsi mě našel.“ Podívala se na mě.

„A jak jsi se k ní vůbec dostal, kde byla? Povědej,“ předsvědčovala mě Alice.

Na její přání jsem tedy opět pokračoval. Vyprávěl jsem, jak jsem Abby našel, o našem útěku i střetu se Zekem. Původně jsem chtěl před mámou a tátou vynechat ty nejhorskší části, ale nedalo mi to. Vše jsem pověděl přesně tak, jak se to stalo. I to, jak jsem se propadl do tmy a myslel, že ani jednoho ze svých rodičů a přátel už nikdy neuvídím.

Máma s tátou v ten moment doslova zkameněli, v jejich očích byla vidět hrůza a strach, se kterou zřejmě nepočítali, když jsem odjížděl, ale nedalo se nic dělat. Co se stalo, stalo se.

Povídal jsem dál. Mé probuzení zpět k životu. To, jak se mi Navitas vlila do žil, porážka Zeka. I jeho útěk...

„Zmizel někde v prachu za bortící se stěnou a my museli rychle vzít nohy na ramena. V našich zádech se celá skála zbortila. To bylo poslední, co si pamatuju, jelikož jsem se definitivně probral až za čtyři dny.“

„A? Co se dělo?“ zeptal se táta.

„Nic. Zeka jsem začal hledat všude, ale jakoby zmizel. Úplně beze stop.“

„A není možné, aby zemřel?“ podotkla máma.

„Ne, přežil,“ ujistil jsem ji.

„To nemůžeš vědět,“ namítla.

„Ale vím. Ten signál, co jsem cítil, když jsem se ho vydal hledat... stále tam je, cítím ho, jen ne natolik, abych ho našel.“

„A takhle to trvalo až do teď?“ řekl táta.

„Nějakou dobu, ale pak byl čas, abych se už definitivně chopil říše. Abych podstoupil korunovaci a stal se právoplatným vládcem celého království.“

„A chopil?“ usmála se máma.

„Jo. Byla to nádhera. Mezi skálami za palácem je vytesáno dvanáct antických sloupů. Hornina, ze které jsou vytesané, je prorostlá krásným bílým křišťálem. Je to jako křišťálové žíly.“

„A jak to probíhalo?“ vyštěkla Alice zvědavostí.

„Jak to probíhalo? Měl jsem projít cestou mezi skálami až k té stavbě, co jsem říkal. Ale čím více jsem se blížil, tím více Srdce zhasínalo a své světlo předávalo krystalům, které byly v rukou každého člověka. Byla tam téměř celá říše, tak si to představte. Tma houstla a malá světélka v dlaních jednotlivých občanů sílila.“

Jak jsem vešel do kruhu, rozzářily se i krystaly prorůstající sloupy. V tu chvíli už Srdce nade mnou nesvítilo vůbec, bylo jen odrazem světla, která byla všude kolem mě. Ale nejúžasnější bylo to, co se stalo pak,“ dokončil jsem větu a mlčel. Vstal jsem od stolu a šel směrem k ledničce.

„Co?! Co se stalo pak?“ vykřikla Alice.

„Klid,“ zamumlal jsem a vytáhl další láhev šampaňského. Opatrně jsem všem dolil, sedl si ke stolu a pokračoval.

„Ozvala se rána. Bylo to jako hrom, který burácel mezi stěnami celé říše. Poté bylo chvíli ticho, ale pak se ozval další hrom. S ním se ze Srdce vyvalila ohromná a čistá záře, která mě naprosto obklopila. Neviděl jsem nic, ale cítil jsem, jako by do mě někdo naléval těžkost, která ale byla lehká a příjemná. Něčím jsem se plnil. Byla to krása.“

Všechno to trvalo jen moment, ale já bych řekl, že to trvalo celé minuty. V hlavě se mi zjevovaly různé obrazce, které nedávaly smysl, slyšel jsem zvláštní zvuky, které ale nikdo nevydával... Pak světlo ustoupilo. Z noci se stal opět den, který tvořilo Srdce nad městem.

Všichni s úžasem hleděli přímo na mě, vypadali, jako by viděli zázrak. Ale asi to tak trochu byl. Po jednom všichni začali tleskat a křičet, dokud jsem jako pravý lev nezařval. Ne doslova, ale pohlédl jsem nahoru k Srdci, napřáhl k němu ruku a vytvořil ten nejkrásnější a nejmohutnější blesk, jehož zdrojem bylo samo Srdce. Blesk mě naprosto pohltit. Po celé zemi se zablýsklo a všichni začali opět tleskat. Byl jsem v rozpacích a začal se usmívat. Pak jsme se s těmi nejdůležitějšími lidmi přesunuli do hlavní síně. Bylo tam jídlo, pití, hudba. Taková pokorunovační párty,“ dodal jsem s úsměvem.

„Než Srdce usnulo a po celé zemi zavládla tma, dostavily se davy lidí z vesnic, aby měly šanci dostat se do paláce a pozdravit krále. Rozrostli jsme se natolik, že se půlka slavnosti musela přesunout na dvůr. Ale tam to neskončilo. Slavilo se i v jednotlivých vesnicích. Bylo to... Velké. To byl první večer, kdy jsem si opravdu připadal jako vladař. Celou noc jsem byl navlečený v úboru, který jsem musel mít na korunovaci, lidé se mi klaněli, respektovali mě.

Byl jsem šťastný. Oslavy takhle probíhaly celou noc, než se Srdce začalo probouzet. To byl čas, kdy jsme si konečně uvědomili, že je čas jít spát.

Během několika dnů to všechno ulehlo. Jako by se nic nestalo.

Od té doby byl každý můj den prakticky stejný. Vydával jsem se do jeskynních komplexů, snažil jsem se najít Zeka, ale nic. Občas jsme našli nějakou stopu, nebo dokonce i jeho kumpána. Ale to všechno bylo... je k ničemu. Proto se tam co nejdřív musím vrátit. Musím ho najít a zabít.“

Tak skončilo moje vyprávění. Čekal jsem, jak se všichni začnou překřikovat a ptát se na jednotlivé otázky, ale spletl jsem se. Celé osazenstvo stolu na mě jen hrdě hledělo a čekalo, co řeknu dál.

„A pak jsem odjel sem,“ dodal jsem tedy na závěr.

„A za jak dlouho chceš odjet?“ promluvila máma po dlouhé době mlčení.

S lítostí jsem pohlédl na kalendář visící asi dva metry za mnou a počítal dny. Byl čtvrtek. „Asi v sobotu, nebo v noci na neděli. Zatím nevím.“

„To není moc dlouho,“ odpověděla mi Alice.

„Já vím, ale nemám na výběr.“

„Měl by ses jít aspoň ukázat ostatním, než zase zmizíš.“

„To určitě, ale... moment,“ zarazil jsem se. „Co jste všem vlastně řekli?“

Jako první zareagovala máma. „Řekli jsme, že jsi zřejmě našel svoje pravé rodiče a že s nimi chceš chvíli pobýt.“

„Jo, to je dobrý,“ zašuškal jsem v momentě, kdy jsem si všiml, že Sam roztáhl ústa a zívá.

„Same, nechce se ti spát?“ popíchl jsem ho.

„Né,“ odpověděl. „Zívám jen tak, jako že bych tu klidně seděl až do rána.“

„Běž si lehnout, víš přeci kam.“ Pokynul jsem hlavou směrem nahoru.

„Jo, dobře,“ odvětil a vstal od stolu. „Omlouvám se, ale no... uvidíme se zítra.“ Mávl celému stolu a zmizel za rohem místnosti.

„Co myslíš, že rozbije teď?“ Strčil jsem do Abby ramenem, která se jen tlumeně zasmála a dodala: „Víš, taky nejsem zrovna v čilém stavu.“ Protáhla se a se zavřenýma očima mi hlavu položila na rameno.

„Hm...“ Našpulil jsem pusou. „Vypadá to, že dnešní večer končí,“ zvednul jsem se ze židle, aby se Abby probírala.

Objal jsem ji kolem pasu a zašeptal: „Běž ke mně nahoru, za chvílku přijdu.“

Abby jen čelem tukla do mého ramene a zamumlala: „Dobře.“ Poté se rozloučila se všemi u stolu a zamířila nahoru.

„Vážně už končíme?“ otázala se Alice, která s roztomilým kukučem zvedla bradu.

„Jo, promiň. Zítra je ale taky den.“

„Jo, ale abych se neprobudila, a ty jsi už nebyl pryč.“ Postavila se naproti mně se zdviženým obočím.

„Neboj. Budu tady,“ odpověděl jsem jí a přitom jsem se na ní koukal jako na malé miminko.

„Pojď mě aspoň doprovodit, chci s tebou o něčem mluvit.“ A vzala mě za paži. „Zatím ahoj,“ rozloučila se s mými rodiči a vedla mě do haly ke vstupním dveřím.

Nejdříve jsem jen mlčel a držel krok, ale když se stále nevyjadřovala, ozval jsem se já. „Tak co se děje?“ Sáhl jsem po klíce u dveří. Alice ladně proklouzla ven a čekala, až dveře zase zavřu.

Světlo na naší verandě svítilo jen tlumeně, takže si nás nemohl skoro nikdo všimnout. Bylo příjemné teplo a lehký vánek se opíral do keřů a stromů kolem cesty.

„Já... chtěla jsem s tebou mluvit o Tylerovi,“ pronesla tiše do ticha.

„Proč? Je v pořádku?“

„Jo je, o to nejde. Jen...“ Nevěděla, jak se vyjádřit. „Víš, docela ho zaskočilo to, jak ses vypařil z našich životů. Popravdě myslím, že jeho to zaskočilo asi nejvíc a... zkrátka byl našťvaný, že jsi mu nic neřekl.“

„Ale sama dobře víš, že to bylo narychlo, co jsem mu měl říct?“

„Teď nemyslím samotný odjezd,“ odpověděla Alice. „Mám na mysli tu fámu, co jsme roznesli. To, že jsi našel své pravé rodiče a tak. Jeho mrzelo to, že jsi mu o svých rodičích nic neřekl a pak zničeho nic... jsi byl pryč.“

„Jo tohle, ale to jsem mu říct nemohl, není to pravda. Nebo aspoň ne úplná.“

„Jo, právě proto,“ vyštěkla Alice lítostně.

Chvilku jsem uvažoval o tom, jak to myslela, ale pak mi svitlo. „Počkej, ty chceš, abych mu řekl pravdu?“ zděsil jsem se. Ne, že bych mu to říct nechtěl, byl to spolu s Alicí můj nejlepší kamarád, ale šlo o to, že jsem se bál jeho reakce. Ne na to, že umím to, co umím, ale na to, že jsem mu o takové věci lhal, nebo hůř, nic neřekl.

„Jestli mu to řeknu, už mi nikdy nebude věřit,“ odpověděl jsem jí s téměř skleněným hlasem.

„Nebo naopak. Jasně, bude nejdřív naštvaný, ale pak se to všechno zase srovná.“

„Alice...“ Uhnul jsem pohledem.

„Já vím. Je to tvoje tajemství, tudíž tvoje rozhodnutí, jen si pamatuj, že vy dva jste si nikdy nelhali.“

„Jo. Já...“ Pátral jsem v odpovědích, které bych mohl vypustit z úst. Ale jediné, co jsem ze sebe během prvních sekund dostal, byl hlasitý nádech. Poté byl zase chvíli klid, i přes to, že Alicin pohled, který na mě visel, křičel.

„Zítří se za ním stavím. I za ostatními,“ zamumlal jsem s pohledem stále zaraženým v zemi, „ale nic neslibuju.“ Snažil jsem se na svém obličejí vytvořit úsměv, ale s myšlenkou, kterou jsem měl v hlavě, to nešlo.

„Dobře, je to na tobě, jen jsem ti to potřebovala říct.“

„Budu na to myslet. Díky,“ odvětil jsem a náhle změnil téma: „Takže zítra zavoláš?“

Alice se s roztomilým kukučem usmála a kývla. „Jo, zavolám.“ Poplácala mě po rameni, sešla schody a pak jen zmizela ve stínech domů. Ve tmě jsem ještě zahlédl obrys její mávající ruky, než bouchly dveře od jejich domu.

Já opatrně vešel dovnitř a zamířil do kuchyně, kde máma s tátou uklízeli skleničky a ostatní nádoby.

„Chcete pomoci?“ nabídl jsem se.

„Ne, to je dobrý. Běž nahoru, aby ti neusnula,“ zasmála se mamka a pak už jen popřála: „Dobrou noc.“

Za rohem kuchyně jsem ještě mávl a byl připraven jít spát.

Vkročil jsem do ložnice tiše, protože jsem si myslel, že Abby už spí, ale spletl jsem se. Abby seděla v peřinách v jednom z trik, co jsem jí dal, a čekala, až přijdu. Pomalu jsem se svlékl a vklouzl vedle ní.

„Myslel jsem, že už spíš,“ zašeptal jsem.

„Chtěla jsem, ale to, že jsem musela vstát a dojít sem, mě probralo,“ zadusila smích a přitáhla se blíž ke mně.

„Tak co myslíš?“

„Prosím?“ Zavrtěla hlavou.

„Jak se ti líbil první den v novém světě?“

Abby se na chvíli zahleděla z okna, snad za ním hledala odpověď, poté se obrátila zpět ke mně a se spokojeným výrazem odpověděla: „Musím uznat, že jsi měl pravdu. I Sam. Je to tu nádherné, stejné, ale zároveň jiné. Líbí se mi tu. A tvoji rodiče jsou opravdu fajn.“

„Jo, jsou nejlepší,“ odpověděl jsem jí tlumeným hlasem s myšlenkou, co všechno pro mě moji rodiče udělali.

„Bavilo mě na ně koukat, když jsi vyprávěl ten svůj příběh, viseli na každém tvém slově, bylo to srandovní,“ řekla a sčísala si blondaté vlasy z čela.

„Jo, nediv se. Prostě je tu všechno jiné, rozdílné. Bylo mi jasné, že na mě budou viset.“

„Jo, ale musím ti připomenout, že jsi na jeden detail zapomněl,“ poznamenala Abby a přitiskla se ke mně natolik, že se její kůže dotýkala mojí.

„A prozradíš mi jaký?“ zašeptal jsem jí vzrušeně do ucha.

Než jsem se otočil, její rty byly na mých, její dlaně byly zapřené o můj hrudník a pomalu mě pokládaly do měkkých peřin.

Ale i v takové situaci mi v hlavě bleskla jedna myšlenka. *Co jen řeknu Tylerovi...*

Kapitola 7

Jsem zpět, kamarádi

Ráno bylo neutrální, neprobudil jsem se nějak zvlášť špatně, ale ani výborně. Ta věc s Tylerem a mým chováním vůči němu mi pořád nešla z hlavy, a tak jsem si náš rozhovor neustále představoval.

V blízkosti ostatních jsem nedával nic najevo, ale jakmile jsem byl sám, musel jsem o tom aspoň trochu přemýšlet. Neustále jsem zvažoval všechny klady i zápory, kdybych Tylerovi řekl pravdu, ale k ničemu jsem se nedobral. Chtěl jsem jít někam, kde budu mít klid na přemýšlení. Proto jsem si napustil vanu a doufal, že se mi to nějak rozleží v hlavě. Fungovalo to, opravdu se mi lépe třídily myšlenky, ale jen do té doby, než za mnou přišla Abby. To byla chvíle, kdy se z klidné a relaxační koupele stala koupel romantická a plná doteků.

Všude po okrajích vany přetékala pěna, z níž byla Abby naprosto unesená.

„To je úžasný!“ vykřikla s radostí a foukla do pěny ve své hrsti. „Jak to, že je toho tolik?“ Opřela se mi o prsa.

„Nevím,“ zašklebil jsem se, „je to prostě pěna.“ Objal jsem ji paži a políbil na ucho.

„Jo, ale mnohem hustší,“ odfrkla si a opět nabrala množství bílé pěny. Než do ní však stačila fouknout, udělal jsem to já, až se většina pěny zastavila u Abby na obličejí. Ta pak s kačeřím obličejem reflexně zavřela oči a zůstala tak, dokud jí z úst nevyšlo pobavené „Pf...“

Zkusil jsem zadusit smích, ale z mého hrdla i přes to vyšel zvuk, jenž Abby dokázal, že mi to přišlo k smíchu.

„Opravdu děkuju,“ pronesla ironicky a setřela si pěnu z obličeje.

„Ukaž,“ poznamenal jsem a palcem jsem jí opatrně setřel zbytek mokré pěny od očí.

Tak skončilo mé přemýšlení až do té doby, než jsem vylezl z vany, usušil se, upravil se, oblékl a vyrazil dolů.

„Nevíte, jestli tu někde není nabíječka na můj mobil?“ zakřičel jsem na celý dům, když jsem sešel ze schodů, protože jsem si nebyl jistý, jestli moji rodiče nejsou na zahradě.

„Myslím, že nějaká je v zásuvce v kuchyni!“ ozvalo se ze zimní zahrady z máminých úst.

Rychle jsem doběhl do kuchyně, koncovku nabíječky strčil do telefonu a hned, jak se zapnul, jsem vytočil Alici.

„Alexi?“ Její hlas byl jako vždy prostřednictvím telefonu velmi zkreslený.

„Jo?“ odvětil jsem otázkou.

„Já jen,“ odmlčela se, „nějak jsem si odvykala na to, že se mi na telefonu zobrazuje tvoje číslo.“

„Chápu, přijdeš? Chtěl bych pak vyrazit za Tylerem a ostatními.“

„Jo, neboj. Budu tam za patnáct minut a...“ Znovu se odmlčela, tentokrát na mnohem delší dobu. „Přemýšlel jsi o tom, co mu řekneš?“

Věděl jsem, že se na to zeptá, ale i přes veškerou snahu a přípravu jsem nebyl s to odpovědět.

„Jo, jistě že jsem nad tím přemýšlel, ale stále nevím, co bych mu měl přesně říct, ani jestli mu to mám vůbec říct.“

„Být sebou, tak si to rychle rozmyslím, když za ním chceš jít. Nemůžeš mu lhát přece do obličeje, ne?“

„Jo, já...“ Nechtěl jsem se o tom bavit. Bylo pro mě už tak dost těžké, že jsem svému nejlepšímu kamarádovi zatajil takovou součást mého života. „Tak za patnáct?“

„Jo,“ hlesla Alice, „zatím pa.“

„Zatím.“ Položil jsem telefon s myšlenkou, že musím rychle něco vymyslet.

„Jak to funguje?“ zaslechl jsem najednou Samův hlas z poschodí.

Otočil jsem se, abych mu mohl odpovědět. Sam pomalu sešel v bílém triku, s rozčuchanými vlasy a ve volných tep-lákách schody a poslouchal.

„Em, promiň. Co?“ Uvědomil jsem si, že nevím, na co se ptal.

„No tohle,“ ukázal na telefon. „Jak to funguje?“

„Popravdě? Nemám tušení.“ Zdvihl jsem obočí a obrátil se směrem k lednici. „Chceš něco pití?“

„Jo, jo. Dík.“

„Hele, můžu se tě na něco zeptat?“ řekl jsem, když jsem položil skleničky a láhev vody na linku.

„Jistě,“ odpověděl Sam.

„Víš, mám tady kamarády, a Tyler je spolu s Alicí mým nejlepším. Myslíš, že mu mám říct pravdu o tom, co se stalo a co jsem zač?“ Otevřel jsem láhev.

Sam chvíli nevěřicně zíral, až pak pootevřel ústa. „Není to riskantní? Co když to někomu řekne?“

„To on by neudělal, mám spíš strach z toho, že už mi nikdy nebude věřit, nikdy jsem mu nelhal. Jsme prakticky bratři a mně tohle z mojí strany přišlo jako hroznej pod-raz.“

„Tak pokud je to takový kamarád, jak ty tvrdíš, měl by to pochopit. Neměl jsi tenkrát přece čas to všem vysvětlovat.“

„To si právě myslím taky, ale co když přeci...“ Nechal jsem svou větu utichnout a Samovi jsem podal skleničku s pitím.

„Alexi, já tě chápu, ale nakonec to stejně bude jen na tobě. Buď mu věříš, že je to opravdový kamarád, nebo ne.“

„Jemu já věřím, spíš jde o to, jaký jsem kamarád já, když mu zatajím takovou věc. A nejhorší je, že...“ Ztichl jsem.

„Že co?“ zabrblal Sam do sklenky.

„Že jsem nikdy Alici a Tylera neporovnával. Když jsem měl nějaký problém, říkal jsem to jim oběma a teď...“

„Jsi dal Alici před Tylerem přednost,“ dokončil mou větu.

„Ano,“ vzdychl jsem. „Tedy nejde o to, že bych jí dal přednost, ale byla... je... bydlí naproti.“

„Já to chápu, ale budeš to muset nějak vysvětlit Tylerovi. Nebo mu to neříkat.“ Sam položil prázdnou skleničku od pití na linku a pokrčil rameny.

„Takže tvrdíš, že bude lepší to nechat pod pokličkou?“

„Nic takovýho jsem neřekl. Nevím, jak by ses měl zachovat. I když je pravda, že by zřejmě nebylo dobré se s ním rozhádat a znovu odjet, nemyslíš?“

„Jo, v tom se asi shodneme,“ odvětil jsem a uklidil skleničky do dřezu.

Než jsem je stačil umýt, ozval se zvonek. Rychle jsem doběhl ke dveřím a otevřel.

„Ahoj!“ vyjekla Alice a vrhla se dovnitř tak rychle, že jsem se divil, že se neprotáhla škvírou pode dveřmi. Poté pozdravila i Sama s Abby, kteří se náhle objevili v hale.

Ti její pozdrav opětovali a naráz jsme všichni zamířili do zimní zahrady, kde byli máma s tátou.

„Teda,“ vykulil oči táta, „vy se rozmnožujete geometrickou řadou.“

„Popravdě,“ odvětil Sam, „co se týče nějakého rozmnožování, jsem v tom nevinně na rozdíl od někoho,“ zasmál se, podíval se na mě s Abby a nenápadně drknul loktem do Alice.

Ta se spolu s rodiči málem zadusila smíchem.

„Ty jsi ale idiot,“ odvětil jsem s potlačovaným smíchem a silně ho praštil do ramene, když Alice nakousla další téma.

„Volala jsem Jess, prý je s Tylerem a s Michaellem na zápase, ale pak prý půjdou do CoffeeBaru.“

„CoffeeBar,“ zopakoval jsem tiše. „Na ten bych málem zapomněl.“ Ale ve skutečnosti to ani nebyla pravda. V tom

podniku jsme totiž seděli s Nowelem, když mi vysvětloval, co jsem vůbec zač.

„A ty jsi jim řekla, že...“ Nestačil jsem dokončit větu.

„Ne, řekla jsem, že s nimi potřebuju mluvit. Budeš jedno velký překvápko.“

„Jasně,“ vydechl jsem a zalila mě těžká nervozita. „Takže půjdeme?“

„Em,“ vyrušil nás Sam „my asi zůstaneme tady, jsou to tvoji kamarádi a... měl by sis s nimi promluvit sám.“

Nejdříve mi to přišlo trochu sobecké – nechat je jen tak doma – ale nakonec jsem usoudil, že to bude lepší.

„Dobře,“ přikývl jsem, otevřel dveře a postrčil Alici kupředu.

„Tak mi držte palce,“ vyslovil jsem směrem k Abby a Samovi a krátkým mávnutím se rozloučil.

Do CoffeeBaru to bylo asi dvacet minut, ale kavárnu jsme měli před sebou dřív, než jsem čekal. Jen přejít semafor. Jenže když červená skočila na zelenou, dopadly na mě zvláštní pocity.

Jak na mě asi budou všichni koukat? Mám vůbec právo se s nimi vidět, když jsem odjel, aniž bych řekl slovo na rozloučenou? Co když jsem je zranil víc, než si uvědomuju?

„Alice?“

„Ano?“

„Co vůbec ostatní říkali, když jsem odjel? Mluvili o mně někdy?“

„Alexi, jestli se bojíš, že jsou naštvaní, tak neboj, nejsou. Dobře, Tyler byl trochu zklamaný, ale to nijak neovlivní vaše přátelství. I když samozřejmě záleží na tom, co mu řekneš. Už sis to ujasnil?“

„Jo.“

Alice vykulila oči a na moment se i zastavila, ale pak se vzpamatovala a s napětím naslouchala, aby se dozvěděla, jak jsem se rozhodl.